

ສຫະພັນອິນໂດຈີນ

ຍຸທກາມ
ການຍຶດຄອງລາວ
ຈາກ ຈຽດນາມ

ດຣ. ຄຳແສງແກ້ວ ແສງສະຕິດ

ສຫະພັນອິນໂດຈິນ

ປັດທະນາເປັນມາ ຂອງການພົວພັນພິເສດ
ຣະຫວ່າງລາວ ກັບວຽດ

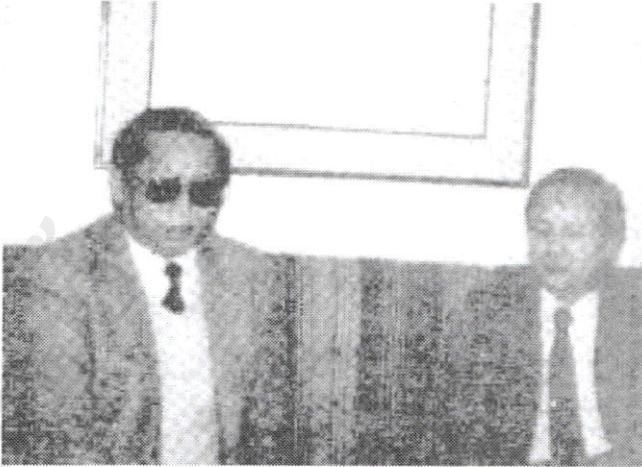

ໂດຍ ດຣ. ຄຳແສງແກ້ວ ແສງສະຖິດ

ສາລະບານ

- ❖ ທາດແຕ້ຮຸກຮານ ແຜ່ອຳນາດ
ຂຍາຍດິນແດນ ຫນ້າ 7
- ❖ ການສ້າງອິດທິພົນ ໃຫ້ໄກສອນ ຫນ້າ 17
- ❖ ການຄວບຄຸມພັກ ບປລ ຫນ້າ 25
- ❖ ການຄວບຄຸມພັກງານ ພັກລາວ ຫນ້າ 29
- ❖ ການຄວບຄຸມ ກຳລັງ
ປະກອບອາວຸດລາວ ຫນ້າ 35
- ❖ ການຍຶດຄອງລາວ
ແບບ ຖອຍ 1 ກ້າວ ເພື່ອບຸກ 3 ກ້າວ ຫນ້າ 42
- ❖ ບົດສຸບ ຫນ້າ 54

ດຣ. ຄໍາແສງແກ້ວ ແສງສະຖິດ

(ຊ້າຍມື ແລະ ໃສ່ແຫວນຕາ)

ຜູ້ແຕ່ງປຶ້ມຫົວນີ້ ຂນະທີ່ ມອບ

ໄກກະສານ ແກ່ ດຣ. ສີທູຍ ສຸວັນນະສີ

ເພື່ອການຈັດພິມເຜີຍແຜ່ ທີ່ ປາຣີສ

ເມື່ອ ປີ ຄສ 1984

ຄຳນຳ

ປຶ້ມທີ່ທ່ານ ກຳລັງ ອ່ານ ຢູ່ນີ້ ນັບວ່າ ເປັນ ເອກກະ
ສານສຳຄັນ ຂຽນຂຶ້ນ ຈາກ ນັກຕໍ່ສູ້ ເພື່ອອິສະຣະພາບ ຂອງ
ລາວ ຜູ້ໜຶ່ງ ທີ່ ຮູ້ຈັກ ກັບ ຣະບອບ ຄອມມູນິດ ມາແລ້ວເປັນ
ຢ່າງດີ ເພາະ ຜູ້ກ່ຽວເອງ ກໍໄດ້ ມີໂອກາດ ຮ່ວມມື ກັບຣະ
ບອບ ນີ້ ມາແລ້ວ ຢ່າງໄຊກໄຊນ ຊົ່ວຮະຍະ ໜຶ່ງ ກ່ອນທີ່ ຈະ
ຫນີອອກມາ ທຳການຕໍ່ສູ້ ກັບຣະບອບດັ່ງກ່າວນັ້ນ.

ປຶ້ມນີ້ ອະທິບາຍ ເຖິງ ແລ່ຫລ່ຽມ ຂອງວຽດນາມ ທີ່
ພຍາຍາມ ກິນ ກິນເມືອງລາວ ອັນເປັນບ້ານເກີດ ເມືອງ
ບອນ ຂອງລາວ ຢ່າງ ເລິກເລິບ ແບບບຽນ ມາ ເປັນເວລາ
ຫລາຍ ທົ່ວວັດ ດ້ວຍການ ເສກສັນ ບັ້ນ ຕົວລະຄອນ ຂອງ
ເຂົາ ໃຫ້ ມາເປັນ ຕົວຫຸ່ນ ນຳພາ ປະເທດຊາດລາວ ແລະ ຍົກ
ແຜ່ນດິນລາວ ໃຫ້ເຂົາ ແລະ ເອົາ ຄົນລາວ ທັງປະເທດ ໄປ
ເປັນຂ້າທາດ ຂອງວຽດນາມ ຫລືບໍ່ ຄົນລາວ ຈຳພວກໜຶ່ງ ບໍ່
ຕຳກວ່າ ເຄິ່ງລ້ານ ຖືກຂັບຫນີ ອອກນອກປະເທດ ເພື່ອ ປະ
ບໍ່ອຍ ແຜ່ນດິນ ໃຫ້ເປັນແຜ່ນດິນ ເບົາແບບ ເພື່ອ ເຂົາຈະ
ນຳເອົາ ຄົນວຽດທີ່ ແອອັດ ແລະ ຍາກຈົນ ໃນວຽດນາມ ມາ
ຢູ່ແທນ ພ້ອມທັງ ປຸ້ນສະດົມ ຊັບໃນດິນສິນໃນນັ້ນຂອງລາວ
ອັນອຸດົມສົມບູນ ໄປເປັນ ຂອງວຽດນາມ.

ບົ້ມຫົວນີ້ ໄດ້ ພິມຈຳຫນ່າຍ ມາແລ້ວ ເທື່ອນຶ່ງ ເມື່ອ ປີ ຄສ 1984 ທີ່ ນະຄອນປາຣີສ ປະເທດ ຝຣັ່ງ ໄດຍສຳນັກ ຫນັງສືພິມ ຈຳປາເມືອງລາວ ແຕ່ ດ້ວຍເຫັນວ່າ ແມ່ນວ່າ ເວລາ ຈະຜ່ານໄປ ຫລາຍປີ ແຕ່ ວຽດນາມ ຍັງ ຍຶດຄອງລາວ ແລະ ຕົວຫ່ຽມ ຂອງສາກລະຄອນ ຂອງເຂົາ ຍັງ ຄອບຄອງ ເມືອງລາວ ຢູ່ ສຳນັກງານ ຫນັງສືພິມ ສຽງລາວ ເອີຣົບ ຈ ອ່ງໄດ້ນຳມາ ຕີພິມ ອອກໃຫມ່ ແລະ ໃສ່ ຫົວຂໍ້ເລື່ອງ ທີ່ ເໝາະສົມ ຂຶ້ນກວ່າເກົ່າ ເພື່ອ ເຜີຍແຜ່ ໃຫ້ ພີ່ນ້ອງຊາວ ລາວ ໃບຫົວໂລກ ໄດ້ອ່ານ ຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ເຂົ້າໃຈ ສະ ພາບການປ່ຽນເມືອງລາວ ໃຫ້ຫລາຍຂຶ້ນເທົ່າທີ່ຈະສາມາດ ເປັນໄດ້.

ຮຽນມາດ້ວຍຄວາມນັບຖື ຢ່າງສູງ

ຜູ້ຈັດພິມ

ດຣ. ສ. ສຸວັນນະສີ
ປາຣີສ ເດືອນ ກຸມພາ 2000

ທາດແທ້ ຣັດທິ ຮກຣາມ ແຜ່ອຳນາດ ຂຍາຍດິນແດນ

ເມື່ອ ອີງຕາມ ປັດສາດ ແລ້ວ ເປັນທີ່ສັງເກດ ເຫັນ ວ່າ ພວກ ສັກດີນາວຽດນາມ ເຄີຍມີມູນເຊື້ອ ຂຍາຍ ອາບາ ຂອດຂອງຕົນ ມາແຕ່ບູຮານບະການ. ຊົນຊາດ "ກິ່ງ" (ຫລືວ່າ ເກວ) ທີ່ພັນສຽງມາຈາກ "ກາວຈີ້" ໄດ້ ຕັ້ງພູມລ່າເນົາ ຢູ່ໃນ ແຖບ ສາມຫລ່ຽມແມ່ນ້ຳແດງ ນັບຈາກເສັ້ນຂນານ ທີ່ 18 ຂຶ້ນເມື່ອ ຈົນຮອດຕອນກາງ ຂອງແມ່ນ້ຳດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແລະ ໄດ້ຕັ້ງເປັນຣັດອິສະ ຂອງຣາຊວົງ ສັກດີນາ ຂຶ້ນ ເຮັມແຕ່ ສັຕວັດທີ່ 10. ນັບແຕ່ນັ້ນມາ ຣາຊວົງສັກດີນາ ວຽດນາມ ກໍ ໄດ້ເຮັມ ດຳເນີນ ບະໄຍບາຍ ຂຍາຍດິນແດນ ລົງສູ່ພາກໃຕ້ ແລະທິດຕະເວັນຕົກ ເປັນຣະຍະໆ ຕລອດມາ.

ໃນເບື້ອງຕົ້ນ ພວກເຂົາ ໄດ້ເຮັມຮຸກຮານ ແລະ ໄດ້ຍຶດ ເອົາ ປະເທດ "ຈຳປາ" ຂອງຊົນເຊື້ອຊາດຈາມ ທີ່ ທີ່ສາສາບາ ພຣາມ ມາເປັນຂອງຕົນ ໃນ ປີ ຄສ 1490 ທີ່ຕັ້ງຢູ່ຕາມແຄມ ຝັ່ງ ທະເລ ເບື້ອງຕາເວັນອອກ ຂອງສາຍພູຫລວງ ຫລື ສາຍ ພູແດນເກວ ນັບແຕ່ເສັ້ນຂນານ ທີ່ 18 ລົງມາ ເຖິງ ເສັ້ນ

ຂນານ ທີ່ 22 ທີ່ໄດ້ຕັ້ງເປັນຮັດ ອິສະ ມາຕັ້ງແຕ່ສັຕວດທີ່ 2 ພຸ່ນ.

ພາຍຫລັງ ທີ່ສາມາດ ຄວບຄຸມປະເທດຈຳປາ ໄວ້ໄດ້ ຫມົດແລ້ວ ກໍກິນກິນປະເທດນີ້ ຈົນໄດ້ ເຮັດໃຫ້ປະເທດຈຳປາ ຖືກລຶບຊື່ ອອກຈາກແຜນທີ່ຂອງໂລກ ພ້ອມທັງເຊື້ອຊາດ ຈາມ ກໍເກືອບຈະສາບສູນພັນໄປ.

ມາເຖິງກາງສັຕວດທີ່ 15 ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ແຜ່ອຳນາດ ຂຍາຍດິນແດນ ໄປທາງທິດຕະເວັນຕົກ ແລ້ວຍຶດເອົາດິນ ແດນຫລືບສອງຈຸໂທ (ເຈົ້າໂທ) ຢູ່ຕາມສາຍຜັງແມ່ນ້ຳດຳ ຕໍ່ ມາ ພວກເຂົາກໍໄດ້ຮຸກຮານອາບາຈັກລາວ ໂດຍໄດ້ຍຶດເອົາ ແຂວງຊຽງຂວາງ ແລະ ແຂວງຫລວງພຣະບາງ ໃນປີ ຄສ 1479 ແຕ່ຍ້ອນປະຊາຊົນ ສອງແຂວງນີ້ ໄດ້ທຳການຕໍ່ສູ້ຂັບ ໄລ່ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ຖອນອອກໄປ ໃນປີ ຄສ 1483.

ມາຮອດສັຕວດທີ່ 17 ຄື ປີ 1699 ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ຍົກ ທັບມາບາບຊູ່ ນະຄອນພົນເປັນ ແລ້ວບັງຄັບໃຫ້ເຈົ້າຊີວິດ ກັມພູຊາ ຍອມຈຳນົນຕໍ່ເຂົາ.

ມາຮອດປີ ຄສ 1753 ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ຍຶດເອົາດິນ ແດນກັມພູຊານີ້ ທັງຫມົດ ຊຶ່ງຊື່ເດີມວ່າ "ເຈີນລານ້ຳ" ແລ້ວກໍ ຍ້າຍເອົາພົນເມືອງວຽດນາມ ໄປຍຶດເອົາດິນໄຮ່ດິນນາ ຢູ່ ຕາມເຂດ ສາມຫລ່ຽມ ແມ່ນ້ຳຂອງ ຊຶ່ງເຮັດໃຫ້ ຊາວຂແມ່-

ຂອນ ຄ່ອຍໆກາຍໄປເປັນຊົນເຜົ່າ ເຜົ່ານຶ່ງ ຢູ່ໃນເຂດດັ່ງກ່າວ ຊຶ່ງບັດຈຸບັນນີ້ ເອີ້ນວ່າ "ຂແມ່ຂອນ".

ໃນປີ 1835 ຄາຊວົງ "ຫງຽນ" ແຫ່ງວຽດນາມ ໄດ້ຮັບການຊ່ວຍຫລືອ ຈາກພວກລ່າຫົວເມືອງຂຶ້ນ ຝຣັ່ງ ກໍໄດ້ຍຶດເອົານະຄອນພົມເປັນ ແລ້ວກໍຖືເອົາ ກັນພູຊາ ເປັນເມືອງຂຶ້ນຂອງຕົນ ໂດຍໃສ່ຊື່ວ່າ "ເມືອງເຈີນໄຕ" ແລ້ວສົ່ງຂ້າຮາຊການວຽດນາມ ໄປປົກຄອງປະເທດດັ່ງກ່າວ ອັນເປັນການສ້າງ ເງື່ອນໄຂ ທີ່ສະດວກໃຫ້ແກ່ ພວກລ່າຫົວເມືອງຂຶ້ນຝຣັ່ງ ໃນການຍຶດເອົາກັນພູຊາ ເປັນເມືອງຂຶ້ນໃນປີ 1863.

ພາຍຫລັງ ທີ່ສາມປະເທດໃນແຫລມອິນໄດຈິນ ຄື ລາວ ວຽດນາມ ແລະ ກັນພູຊາ ໄດ້ຕົກໄປເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງຝຣັ່ງແລ້ວ ເພື່ອປົກຄອງສາມປະເທດນີ້ ດ້ວຍຣະບອບເມືອງຂຶ້ນ ພວກເຂົາໄດ້ໃຊ້ກົນອຸປາຍ ເລິກເລບແບບພຽນຄື ນະໂຍບາຍ "ແບ່ງແຍກເພື່ອປົກຄອງ" ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາບໍ່ພຽງແຕ່ ແບ່ງຊົນຊັ້ນ ຊົນຊາດ ແລະ ສາສນາ ຢູ່ໃນ ແຕ່ລະປະເທດ ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງແບ່ງແຍກ ປະຊາຊົນທັງສາມປະເທດ ນີ້ນຳອີກດ້ວຍ.

ເປັນຕົ້ນ ແມ່ນ ພວກເຂົາ ເອົາໃຈໃສ່ ສ້າງຄົນວຽດນາມ ໃຫ້ມີຣະດັບການສຶກສາ ຂຶ້ນໃດຂຶ້ນນຶ່ງ ແລ້ວກໍນຳເຂົານຳໃຊ້ ເປັນລູກແຫລ້ງຕົນມື ໃນການຄວບຄຸມ ລາວ ແລະ ກັນພູຊາ.

ການທີ່ເອົາຄົນ ຊາດໜຶ່ງ ໄປປົກຄອງອີກຊາດໜຶ່ງດັ່ງກ່າວ ບໍ່ເປັນພຽງແຕ່ເປັນການກໍ່ຄວາມ ແບ່ງແຍກ ຣະຫວ່າງຄົນສອງຊາດ ໄປໃນຕົວເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຍັງເປັນການສ້າງໃຫ້ຊາດໜຶ່ງ ທີ່ໄດ້ຄວບຄຸມຊາດອື່ນ ມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າ ຊາດຂອງຕົນມີຄວາມຍິ່ງໃຫຍ່ ກວ່າຊາດອື່ນ ; ດັ່ງນັ້ນ ຄົນວຽດ ທີ່ມາຄວບຄຸມລາວ ໃນຖານະ ເປັນ ລູກມື ຮັບໃຊ້ ຣັດທິ ລ່າເມືອງ ຂຶ້ນຟຣັງ ກໍມີຄວາມຮູ້ສຶກວ່າຕົນ ເປັນ "ຊາດ ທີ່ມີ ວັທນະທັມ ແລະມີການສຶກສາ ສູງ" ກວ່າ ຄົນລາວ ແລະ ຄົນຂເມນ.

ຍ້ອນເລ່ກົນ ອັນເລິກແລບ ແລະສ້ຽມແຫລມ ຂອງພວກລ່າເມືອງຂຶ້ນ ຟຣັງ ດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ຄົນລາວ ຄົນກັມພູຊາ ແລະຄົນວຽດນາມ ບໍ່ຖືກຕ້ອງກັນ ຕລອດຣະຍະ ການຍຶດຄອງຂອງຟຣັງ ຈົນມາຮອດປັດຈຸບັນນີ້ ຈຶ່ງມີຄວາມເວົ້າທີ່ເປັນຄຳພັງເພີຍ ວ່າ "ຫມາກັບເມວ ເກວກັບລາວ" ກໍຍ້ອນເຫດຜົນອັນນີ້ເອງ.

ຈາກເຫດການ ດ້ານປວັດສາດ ດັ່ງກ່າວ ໄດ້ຍັງຢືນໃຫ້ພວກເຮົາເຫັນວ່າ ຄົນວຽດນາມ ເປັນຜູ້ຖືຕົນເປັນຊາດໃຫຍ່ ແລະມີສັນດານ ແຜ່ອຳນາດ ແລະຂຍາຍດິນແດນ ຢູ່ສເມີ.

ຈາກທາດແທ້ ແຫ່ງຣັດທິ ແຜ່ອຳນາດ ແລະຂຍາຍດິນແດນ ທີ່ມີມາ ແຕ່ໃດແລ້ວນັ້ນ ມາເຖິງຍຸກ ແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ເພື່ອ ປົດປ່ອຍຊາດ ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ທີ່ສວມເສື້ອ ເປັນ

ນັກປະຕິວັດຈອມປອມ ຈຶ່ງໄດ້ວາງແຜນສ້າງ ສຫະພັນອິນໂດຈິນ. ພວກເຂົາໄດ້ຄິດໄລ່ ລ່ວງຫນ້າແລ້ວວ່າ ເມື່ອໃດ ຫາກວຽດນາມໄດ້ຮັບການບົດບໍ່ອຍແລ້ວ ຖ້າອີງໃສ່ສະເພາະ ແຕ່ດິນແດນປະເທດວຽດນາມ ທີ່ມີພື້ນທີ່ພຽງ 329.600 ກິໂລແມດມົນທົນ ຊັບຍາກອນທັມມະຊາດ ກໍບໍ່ອຸດົມສົມບູນ ແລະ ເນື້ອທີ່ປູກຜັງກໍບໍ່ຫລາຍ ແຕ່ພົນເມືອງຊໍ້າພັດມິເຖິງ 60 ກວ່າລ້ານ.. ໃນ ເງື່ອນໄຂດັ່ງກ່າວ ຄວາມທະເຍີທະຍານ ທີ່ຈະສ້າງວຽດນາມ ໃຫ້ ເປັນປະເທດມະຫາອຳນາດໃນອາຊີອາຄະເນ ຄືດັ່ງເຂົາໃຜຜົນ ມາແຕ່ດົນນານແລ້ວນັ້ນ ຈຶ່ງເປັນສິ່ງທີ່ຈະເປັນໄປໄດ້ຍາກ.

ດັ່ງນັ້ນກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຽດນາມ ຈຶ່ງໄດ້ກຳນົດ ແຜນຍຸທສາດ ທີ່ຈະໄດ້ໂຮມເອົາລາວ ແລະ ກຸ່ມພູຊາ ໄວ້ໃຫ້ໄດ້ ກ່ອນໃນບາດກ້າວທຳອິດ ເພາະພວກເຂົາຫລົງເຫັນວ່າ ປະເທດລາວອຸດົມສົມບູນຮັ່ງມີ ໄປດ້ວຍຊັບຍາກອນ ທັມມະຊາດ ບໍ່ວ່າຢູ່ຫນ້າດິນຫລືໃຕ້ດິນ ແລະ ປະຊາຊົນ ພົນເມືອງ ກໍບໍ່ຫລາຍອີກດ້ວຍ.

ດັ່ງນັ້ນ ເມືອງລາວ ບໍ່ພຽງແຕ່ ຈະເປັຣແຫລ່ງ ວັດຖຸດິບ ເພື່ອປ້ອນອຸດສາຫະກຳຫນັກ ແລະເບົາ ຂອງ ວຽດນາມເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກຍັງ ເປັນເຂດເບົາຫວ່າງ ທີ່ຫາຍາກທີ່ສຸດ ເພື່ອແກ້ໄຂ ຄວາມເອອັດ ຂອງປະຊາຊົນພົນເມືອງວຽດນາມ ອີກດ້ວຍ.

ສ່ວນປະເທດກັນພູຊານັ້ນ ເປັນອູ່ ເຂົ້າ ອູ່ນ້ຳ ທີ່ມີເຂົ້າ
ປາອາຫານ ເຫລືອກິນເຫລືອໃຊ້ ສະນັ້ນ ຈຶ່ງກາຍໄປເປັນເປົ້າ
ຫມາຍ ແຫ່ງການປຸ້ນສະດົມ ຂອງວຽດນາມ ອີກເຂດນຶ່ງ.

ເມື່ອໄຮມ ສອງປະເທດດັ່ງກ່າວ ເຂົ້າກັບວຽດນາມ ໄດ້
ແລ້ວ ຈຶ່ງຈະເອີ້ນຊື່ວ່າ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ຫລື ບໍ່ ; ໃນຕົວ
ຈິງແລ້ວ ລາວ ກັບ ກັນພູຊາ ກໍໄດ້ຕົກເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນ
ຂອງວຽດນາມ ໂດຍກົງ. ເມື່ອນັ້ນ ວຽດນາມ ກໍສາມາດ ສ້າງ
ຕົນ ເປັນປະເທດ ອຸດສາຫະກຳ ທີ່ ເຂັ້ມແຂງ ພາຍໃນ ຣະຍະ
ສັ້ນ ຄືດັ່ງພວກເຂົາ ໄດ້ກຳນົດໄວ້ ໃນກອງປະຊຸມ ຄັ້ງທີ 4
ຂອງພັກຄອມມູນິດວຽດນາມ ໃນປີ ຄສ 1976 ວ່າ ຈະໃຊ້ເວ
ລາ ພຽງ 20 ປີ ກໍຈະສ້າງວຽດນາມ ໃຫ້ກາຍ ເປັນປະເທດພັທ
ນາທີ່ເຂັ້ມແຂງໄດ້.

ບົນພື້ນຖານດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາ ກໍຈະກ້າວເຂົ້າຮຸກ
ຮານ ແລະຄວບຄຸມປະເທດໄທ ປະເທດພພະມ່າ ແລະປະເທດ
ອື່ນໆ ໃນພາກພື້ນອາຊີ ອາຄະເນ ຕໍ່ໄປໃນບາດກ້າວທີ່ 2 ແລະ
ທີ່ 3 ເພື່ອຈະໄດ້ຄອງ "ຄວາມເປັນເຈົ້າ" ຢູ່ໃນພາກພື້ນແຫ່ງນີ້
ຂອງໂລກ.

ນອກຈາກນີ້ ຍັງເປັນທີ່ສັງເກດໄດ້ວ່າ ຄົນວຽດນາມ ຜູ້ມີອຳນາດ ເປັນຄົນມີ "ນິດສັຍ ຂີ້ຕົວະ ຫນ້າໄຫວ້ ຫລັງຫລອກ ມັກໃຫຍ່ໃຜ່ສູງ ແລະໂລບນາກໂລພາ" ສເມີ.

ແຕ່ສມັຍຕໍ່ສູ້ກູ້ຊາດ ຕ້າບພວກ "ລ່າ ຫົວເມືອງຂຶ້ນ ເກົ້າ ແລະ ໃຫມ" ພວກເຂົາກໍມີເຈດຈຳນົງ ຫວັງຈະເອົາລາວ ແລະ ກັມພູຊາ ເປັນຫົວເມືອງຂຶ້ນຂອງເຂົາຢູ່ແລ້ວ.

ດັງນັ້ນ ເຖິງວ່າພວກເຂົາຈະພຍາຍາມ ຊຸກເຊື່ອງອຳນາດ ຍຸທສາດ ແຫ່ງຣັດທິ ແຜ່ອຳນາດ ຂຍາຍດິນແດນ ດັງກ່າວ ໄວ້ຢ່າງເລິກແລບ ແບບນຽນປານໃດ ກໍຕາມ ແຕ່ເນື່ອງ ຈາກວ່າ ຄວາມລັບປໍ່ມີໃນໂລກ ມື້ນຶ່ງ ມັນຍ່ອມແມນອອກມາ ສູ່ສາຍຕາ ຄົນຢ່າງບໍ່ຕ້ອງສົງສັຍ ເຫມືອນກັບຄຳພາສິດໂບຮາບລາວ ໄດ້ກ່າວໄວ້ ວ່າ "ອົງກົກໄວ້ ທາງປາຍເປັນ ເງື່ອນ -ອົງເງື່ອນໄວ້ ແມນສັ້ນຄ່າວາ" ນັ້ນແລ້ວ.

ເພື່ອສ້າງບ່ອນອີງທາງທິສດີ ໃຫ້ແກ່ການປະຕິບັດຣັດທິ ແຜ່ອຳນາດ ຂຍາຍດິນແດນ ຂອງພວກເຂົາ ກ່ອນອື່ນ ກຸ່ມ ເລຢ່ວນ ຂອງວຽດນາມ ໄດ້ພຍາຍາມ ໄຄສະນາ ທວນຄືນ ເຖິງຄວາມປວັດການເຄື່ອນໄຫວ ຂອງ ໄຮຈິມິນ ມາເປັນຂໍ້ອ້າງ.

ການທີ່ໄຮຈິມິນ ຊຶ່ງເປັນຄົນວຽດນາມ ທີ່ໄດ້ຮັບ ການ
 ມອບຫມາຍ ຈາກ ສາກົນ ທີ່ 3 ມາຈັດຕັ້ງ ພັກຄອມມູນິດ ຢູ່
 ໃນຂົງເຂດ ອິນໄດຈິນ ໃນສະໄໝນັ້ນ ກໍແມ່ນເຮືອງຈິງ ໃນປ
 ວັດສາດແທ້ ແຕ່ມາຮອດປີ 1943 ຍ້ອນເງື່ອນໄຂທາງປວັດ
 ສາດ ສາກົນທີ່ 3 ກໍໄດ້ປະກາດຍຸບຕົວເອງ; ດັ່ງນັ້ນ ດາວນະ
 ເປັນຕົວເຫນືອ ອົງການດັ່ງກ່າວ ຂອງໄຮຈິມິນ ກໍຫມົດສິ້ນໄປ
 ໃນຕົວເຫມືອນກັນ ; ບັນຫານີ້ ກໍເປັນເຮືອງໃນປວັດສາດເຊັ່ນ
 ດຽວກັນ ແຕ່ວ່າ ກຸ່ມ ເລຢວນ ຊຶ່ງພັດສວຍໃຊ້ປວັດການ ດັ່ງ
 ກ່າວ ມາເປັນຂໍ້ອ້າງ ວ່າ : ຊາວຄອມມູນິດ ວຽດນາມ ມີຫນ້າ
 ທີ່ສາກົນໃນການນຳພາ ການປະຕິວັດ ໃນເຫລມອິນໄດຈິນ ຕ
 ລອດຮອດພື້ນ ອາຊີຕະເວັນອອກສ່ຽງໃຕ້ ໃນເມື່ອກ່ອນ ກໍຄື
 ກັນກັບປັດຈຸບັນ.

ສະນັ້ນ ໃນການ ປຸກຮະດົມສະມາຊິກພັກ ແລະພັກ
 ງານ ຂອງພວກເຂົາ ທີ່ອອກໄປປະຕິບັດງານຢູ່ ເມືອງລາວ
 ແລະ ກຳພູຊາ ໄທ ຫລື ບ່ອນອື່ນໆ ໃນພາກພື້ນແຫ່ງນີ້ ພວກ
 ເຂົາ ຈຶ່ງໄດ້ຖືເອົາ ແນວຄິດ ແຫ່ງຮັດທິ ແຜ່ອ່ານາດ ຂຍາຍ
 ດິນແດນ ດັ່ງກ່າວ ນີ້ ເປັນແນວຄິດຊື່ນຳ ຕົ້ນຕໍ ແລະເປັນສິ່ງ
 ຊຸກຍູ້ສຳຄັນ ພາຍໃຕ້ຄຳຂວັນທີ່ວ່າ : "ເລືອດຂອງຊາວວຽດ
 ນາມ ໄຫລລືນ ຢູ່ດິນແດນແຫ່ງໃດ ດິນແດນແຫ່ງນັ້ນ ຈະ
 ຕ້ອງເປັນຂອງ ວຽດນາມ" ຊຶ່ງເປັນການ ເຜີຍໃຫ້ເຫັນ ເນື້ອ
 ແທ້ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ : ການຊ່ວຍເຫລືອ ຂອງກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຍດ
 ນາມ ໃຫ້ແກ່ປະເທດເພື່ອນບ້ານ.

ດັ່ງນັ້ນ ຍ້ອນມີແນວຄິດຊື່ນຳ ແຫ່ງຣັດທິ ແຜ່ອຳນາດ
ຂອງນາດິນແດນ ດັ່ງກ່າວ ; ໃນຣະຍະ ແຫ່ງການຕໍ່ສູ້ ກູ້ຊາດ
ຕ້ານ ພວກ ລ່າເມືອງຂຶ້ນເກົ່າ ແລະໃຫມ່ ນັ້ນ ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດ
ນາມ ກໍໄດ້ ກຳນົດ ເອົາປະເທດລາວ ແລະ ກຳມູຊາ ເປັນເປົ້າ
ຫມາຍຄວບຄຸມ ແລະຍຶດຄອງ ໃນບາດກ້າວທຳອິດ ແຫ່ງ
ການແຜ່ອຳນາດ ຂອງນາດິນແດນ ໃນພາກພື້ນອາຊີອາຄະເນ
ແລະໄດ້ວາງແຜນດຳເນີນງານ ໄວ້ຢ່າງແບບບຽນ ເພື່ອບັນ
ລຸ ເປົ້າຫມາຍ ຂອງຍຸທສາດ ດັ່ງກ່າວ.

ທັງຫມົດທີ່ໄດ້ກ່າວມາ ຂ້າງເທິງນີ້ ລ້ວນແລ້ວ ແຕ່
ເປັນ ສິ່ງ ຍືນຍັນ ເຖິງທາດແທ້ ແຫ່ງຣັດທິ ແຜ່ອຳນາດ
ຂອງ ດິນແດນ ຂອງກຸ່ມຜູ້ນຳ ວຽດນາມ ທີ່ໄດ້ສືບທອດມໍ
ຣະດົກ ຂອງພວກສັກດີນາວຽດນາມ ແລະ ພວກ ລ່າເມືອງ
ຂຶ້ນເມື່ອກ່ອນ ທີ່ໃຜຜົນ ຢາກເປັນເຈົ້າ ໃນຂົງເຂດແຫ່ງນີ້
ຂອງໂລກ.

ແຕ່ເຖິງ ຢ່າງໃດ ກໍດີ ອັນນີ້ບໍ່ໄດ້ຫມາຍ ຄວາມວ່າ ປະ
ຊາຊົນວຽດນາມທຸກຄົນ ຈະມີແນວຄິດ ອັນຊົ່ວຮ້າຍ ແນວນີ້
ແຕ່ປະການໃດ ສິ່ງທີ່ກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນກ່ຽວແກ່ສະເພາະ ແຕ່
ເວົ້າກັບກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຽດນາມຈຳນວນນຶ່ງ ຊຶ່ງມີແນວຄິດ ແລະ
ການກະທຳອັນຊົ່ວຮ້າຍ ແລະເປັນອັນຕຣາຍແກ່ຊາດລາວ

ແທ້. ສ່ວນປະຊາຊົນວຽດນາມ ຜູ້ສຸດຈຳນິດ ນັ້ນ ຍັງແມ່ນ
ເພື່ອນທີ່ດີ ຊື່ສັດ ແລະ ຫວັງດີ ຕໍ່ລາວສະເມີໄປ.

ດຣ. ຄໍາແສງແກ້ວ ຂນະທີ່ມາພໍ້ານັກ ທີ່ປາຣີສ
ປະເທດ ຝຣັ່ງ

ສ້າງອິດທິພົນ ໃຫ້ ໄກສອນ

ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ເຂົ້າໃຈດີທີ່ສຸດວ່າ ການຢາກຍຶດ
ຄອງລາວ ໄວ້ໃນອະນາຄົດ ກ່ອນອື່ນຫມົດ ຈະຕ້ອງຄວບຄຸມ
ພັກລາວ ໄວ້ໃນກຳມິໃຫ້ໄດ້ເສັຽກ່ອນ ເພື່ອເຮັດໃຫ້ພັກນີ້ ກາຍ
ເປັນ "ລູກພັກວຽດນາມ" ຢ່າງເທົ່າຈິງ.

ດັ່ງນັ້ນ ເລີ່ມແຕ່ ເຫດການ ວັນທີ່ 12 ຕຸລາ 1945
ເປັນຕົ້ນມາ ; ກ້າວທຳອິດ ພວກເຂົາ ກໍພຍາຍາມ ແຍກກຳ
ລັງ "ຮັກຊາດລາວ" (force patritotique) ໃນສມັຍນັ້ນ ໄດຍ
ທຳການປັດເຂັຽ ພວກ ທີ່ ມີແນວຄິດຊາດນິຍົມ ອອກໃຫ້ຢູ່
ໂດດດ່ຽວ ແລ້ວ ກໍສ້າງ ກຸ່ມລູກສມຸນຊັ້ນຈຳ ຂອງເຂົາຂຶ້ນ.

ຫລັງຈາກຂບວນ ລາວອິສຣະ ທີ່ປະເທດລາວ ເປັນ
ເອກກະຣາດ ໃນວັນທີ່ 12 ຕຸລາ 1945 ແລະພາຍຫລັງທີ່ຕັ້ງ
ຮັດບາບລາວພັດຖິ້ນ ຢູ່ ປະເທດໄທແລ້ວ ດ້ານນຶ່ງ ກຸ່ມຜູ້ນຳ
ວຽດນາມ ກໍຊັບຊ້ຽວແຕ່ງພັກງານ ແລະກອງທະຫານ
ອອກ ເຄື່ອນໄຫວ ເພື່ອຂົນຂວາຍ ເອົາລູກສມຸນ ຢູ່ຕາມເຂດ
ພູດອຍ ຂອງລາວ ; ອີກດ້ານນຶ່ງ ພວກເຂົາ ກໍພຍາຍາມ

ສ້າງ ໂກສອນ ພົມວິຫານ ຊຶ່ງເປັນຄົນເຊື້ອສາຍ ວຽດ
ນາມ (ພໍ່ເກວ ແມ່ລາວ) ເວລານັ້ນ ພວມຮຳຮຽນ ຢູ່ເມືອງ
ຮາໂນ່ຍ ເພື່ອກຽມເອົາໄວ້ ເປັນຜູ້ນຳລາວ ໃນອະນາຄົດ.

ມັນບໍ່ໄດ້ເປັນເຮືອງແບກປລາດຫຍັງເລີຍ ທີ່ກຸ່ມຜູ້ນຳ
ວຽດນາມ ໄດ້ເລືອກເອົາໂກສອນ ໄວ້ເປັນ "ໃບໄຟ" ຂອງເຂົາ
ທັງນີ້ ກໍຢ້ອນເຫດພົນງ່າຍໆວ່າ ເພາະເຂົາ ພໍພຽງແຕ່ມີເຊື້ອ
ຊາດວຽດນາມເທົ່ານັ້ນ ເຂົາຍັງໄດ້ "ສາບາບຕົວ" ຈະເອົາ
ເມືອງລາວ ຂຶ້ນກັບ ປິຕຸພູມ (ບ້ານພໍ່) ຂອງເຂົາ ຄືວຽດນາມ
ອີກດ້ວຍນັ້ນເອງ.

ເນື່ອງຈາກເຂົາເກີດຢູ່ດິນລາວ ເຂົາຈຶ່ງໄດ້ສັນຊາດ
ເປັນຄົນລາວ ແຕ່ທາດແທ້ ຂອງເຂົາ ກໍຄື ທີ່ສາມັນ ຊົນ
ເຄີຍໄດ້ເວົ້າ ແບບເອີ້ຍ ສເມີວ່າ "ຫົວເປັນເກວແອວເປັນ
ລາວ" ນັ້ນເອງ. ເຫດການທັງຫມົດ ທີ່ຜ່ານມານີ້ ໄດ້ຍັງຢືນ
ຄວາມເປັນຈິງກ່ຽວກັບປັນຫານີ້.

ເພື່ອຍົກຖານະ ແລະ ບົດບາດທາງການເມືອງ ແລະ
ການທະຫານ ໃຫ້ແກ່ ໂກສອນ; ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ກໍໄດ້
ປັບແຕ່ງ ໃຫ້ ໂກສອນ ຂຶ້ນເປັນ ຜູ້ໃຫ້ກຳເນີດ ແກ່ກອງທັບ
ລາວອິສະ (ຄືກອງທັບປະຊາຊົນລາວປັດຈຸບັນ) ໃນວັນທີ່ 20
ມະກະຣາ 1949 ; ຊຶ່ງ ຕາມຄວາມເປັນຈິງແລ້ວ ກອງປະ

ກອບອາວຸດ ລາວອິສຣະ ແມ່ນ ໄດ້ທິຍອຍ ສ້າງຕັ້ງຂຶ້ນມາ ແຕ່ປີ 1944 ພຸ່ນ ເປັນຕົ້ນມາ.

ພວກເຂົາໄດ້ປັບແຕ່ງ ເອົາວັນທີ່ 20 ມະກະຣາ 1949 ເປັນວັນສ້າງຕັ້ງ ກອງທັບລາວອິສຣະ ນັ້ນ ກໍ່ເພາະວ່າ ວັນດັ່ງກ່າວ ນັ້ນ ແມ່ນ ມື້ກຳເນີດ ຂອງ ກອງຮາຊວົງ ທີ່ໄກສອນ ເປັນຜູ້ບັນຊາໂດຍກົງ - ມາເຖິງເດືອນສິງຫາ 1950 ໃນການສ້າງຕັ້ງ ຣັຖບາບລາວຕໍ່ຕ້ານ ຢູ່ພາກເໜືອ ຂອງວຽດນາມ ອັນມີ ເຈົ້າສຸພານຸວົງ ເປັນນາຍົກຣັຖມົນຕຣີນັ້ນ ພວກເຂົາກໍ່ໄດ້ຍົກ ໃຫ້ ໄກສອນ ຂຶ້ນເປັນຣັຖມົນຕຣີ ປ້ອງກັນຊາດ ໂລດ. ອັນນີ້ເປັນການຈັດວາງ ທີ່ມີລັກສະນະຍຸທສາດ ໂດຍແທ້ ເພາະກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ຮູ້ດີວ່າ ຖ້າຢາກຄວບຄຸມກຳລັງອາວຸດຂອງລາວ ໄດ້ໃນອະນາຄົດ ກ່ອນອື່ນ ກໍ່ຕ້ອງໃຫ້ລູກສມຸນຂອງຕົນ ເຂົ້າກຳ ກຳລັງປະກອບອາວຸດ ຂອງລາວ ໄວ້ໃຫ້ໄດ້ ຢູ່ໃນກຳມື ຂອງເຂົາເສັຽກ່ອນ.

ໃນປີ 1954 ເພື່ອຫລອກລວງ ຫາງສຽງ ຢູ່ພາຍໃນ ແລະ ນອກປະເທດ ພວກເຂົາໄດ້ແຍກພັກລາວ ອອກຈາກ ພັກຄອມມູນິດ ອິນໂດຈິນ ໂດຍໃຫ້ຊື່ວ່າ ພັກປະຊາຊົນ ລາວ ແລະແຕ່ງຕັ້ງ ໄກສອນ ພົມວິຫານ ໃຫ້ເປັນ ເລຂາທິການເອກ ຂອງພັກດັ່ງກ່າວ.

ເພື່ອເຊິດຊູ ອິດທິພົນ ຂອງໂກສອນ ຕື່ມອີກ ໃນກອງ
 ປະຊຸມໃຫຍ່ ປ່ຽນຮູບການຈັດຕັ້ງ ແນວລາວອິສະຣະມາເປັນ
 ແນວລາວຮັກຊາດ ໃນປີ 1956 ; ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ເຊິດ ໂກ
 ສອນ ຂຶ້ນເປັນຮອງປະທານ ແນວລາວຮັກຊາດ ທັງນີ້ ກໍ
 ເພື່ອ ກຽມຫາງສຽງ ໂກສອນ ໃຫ້ຍາດເອົາຖານະ ອັນສຸດ
 ຍອດ ແຫ່ງຂບວນການຕໍ່ຕ້ານ ຂອງລາວ ໃນອະນາຄົດນັ້ນ
 ເອງ.

ເພື່ອ "ແຕ່ງເພດ" ໃຫ້ໂກສອນ ເປັນ "ບັກທີສີ" ແລະ
 ເປັນ "ຫົວສມອງຂອງກຸ່ມປະຕິວັດລາວ" ແລະສ້າງເຂົາ ໃຫ້
 ເປັນລູກສມຸນ ຜູ້ບອກໄດ້ໃຊ້ພັງ ຜູ້ດີເດັ່ນກວ່າຫມູ່ ໃນຖັນແຖວ
 ຂອງຜູ້ນຳລາວ ໃນປີ 1965 ອົງການທີ່ເອີ້ນວ່າ "ເຊ
 ເປ|38" ຊຶ່ງແມ່ນ ອົງການຈັດຕັ້ງ ຄົບຊຸດ ຂອງວຽດນາມ
 ເພື່ອຄວບຄຸມ ແລະຊີ້ນຳ ກຸ່ມໂກສອນ ຢູ່ເມືອງລາວ ກໍໄດ້
 ແຕ່ງຫນັງສື ເຫລັ້ມນຶ່ງ ມີຊື່ວ່າ : "20 ປີ ຕໍ່ຕ້ານແລະ 10 ປີ
 ເພື່ອສ້າງພັກ ".

ມາຮອດປີ 1970 ອົງການດັ່ງກ່າວ ກໍໄດ້ແຕ່ງ ປຶ້ມອີກ
 ເຫລັ້ມນຶ່ງ ໃຫ້ຊື່ວ່າ "ນຶ່ງສ່ວນສີ່ ສັກວັດ ຂອງການປະຕິວັດ
 ລາວ". ໃນຣະຍະຕໍ່ມາ ພວກເຂົາກໍໄດ້ແຕ່ງຫນັງສື ທີ່ພາດ ຫົວ
 ເຣື້ອງວ່າ "ວ່າດ້ວຍສົງຄາມປະຊາຊົນ" ເພື່ອ ເຜີຍ ແຜ່ ຢູ່ ໃນ
 ຖັນແຖວ ກອງທັບ ປົດປ່ອຍປະຊາຊົນລາວ.

ມາເຖິງປີ 1973 ພາຍຫລັງທີ່ເຊັບສັບຍາ ວຽງຈັນນັ້ນ ແລ້ວ ອົງການດັ່ງກ່າວ ກໍໄດ້ ແຕ່ງ ເອກກະສານ ອົກເຫລັ້ມ ນຶ່ງ ໃຫ້ຊື່ວ່າ : "ບາດລ້ຽວປວັດສາດລາວ" ແລະ ເນື້ອງໃນ ໄອ ກາດ ວັນປະຊາຊົນລາວ ປະກາດເອກກະຣາດ ວັນທີ່ 12 ຕຸລາ ຄົບຮອບ 30 ປີ ພວກເຂົາ ກໍ ໄດ້ແຕ່ງ ປຶ້ມເຫລັ້ມນຶ່ງ ທີ່ມີຊື່ວ່າ "ປະເທດລາວ ພວມກ້າວເດີນ ຕາມເສັ້ນທາງ ອັນສ່ຽງງາມ ຂອງຍຸກສມັຍ".

ປຶ້ມທີ່ໄດ້ກ່າວມາ ຫມົດນີ້ ລ້ວນແຕ່ ໄດ້ອ້າງວ່າ ໂກ ສອນ ເປັນຜູ້ແຕ່ງ.

ນອກຈາກນີ້ ຄຳປາສັຍ ແລະບົດຮາຍງານ ຂອງໂກ ສອນ ທີ່ກ່າວ ໃນງານຊຸມນຸມ ຫລື ກອງປະຊຸມ ນ້ອຍໃຫຍ່ ຂອງພັກ ແລະ ຣັດບານ ຈົນເຖິງຄຳປາສັຍ ທີ່ກ່າວ ຢູ່ ນອກ ປະເທດ ກໍລ້ວນແຕ່ ແມ່ນອົງການ "ເຊເປ 38" ເປັນຜູ້ແຕ່ງ ໃຫ້ທັງນັ້ນ.

ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຽດນາມ ແລະ ຂ່າວສານ ຫນັງສືພິມ ວຽດນາມຕ່າງໆ ກໍສວຍທຸກໂອກາດ ເພື່ອ "ພັດ ເບິ່ງແຕ່ງຕົວ" ໃຫ້ໂກສອນ ວ່າ ເຂົາເປັນ "ນັກ ຣັດທິມາກຊ໌ ເລນິນ ຜູ້ຍິ່ງໃຫຍ່" ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ໂກສອນ ຜູ້ທີ່ຂຽນພາສາ ລາວບໍ່ຂອດ ແຕ່ງຄຳປາສັຍ ຂອງຕົນເອງ ກໍຍັງຍາກແລ້ວ

ນັ້ນ ໄດ້ກາຍເປັນນັກແຕ່ງນິພົນ ຊັ້ນເອກ ຢ່າງຫນ້າມະຫັສຈັນ.

ເພື່ອເຊິດໃຫ້ໄກສອນ ມີບົດບາດ ໃນປັດສາດ ຂອງ ລາວ ຫລັງຈາກເຊັ່ນສັນຍາວຽງຈັນ 1973 ແລ້ວ ກຸ່ມຜູ້ນຳ ວຽດນາມ ກໍ່ວາງແຜນ ສ້າງ ເມືອງນາກາຍ ໃຫ້ກາຍເປັນ ເມືອງປັດສາດ ຂອງລາວ ໄດຍຂນານນາມ ວ່າ : ເມືອງ ວຽງຊັຍ ຊຶ່ງແມ່ນຊື່ລັບ ຂອງໄກສອນ ທີ່ໃຊ້ ຢູ່ ພາຍໃນ ພັກ ຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນມາ ຕັ້ງໃຫ້ເປັນຊື່ ເມືອງດັ່ງກ່າວ.

ເຫດຜົນ ອັນນຶ່ງ ທີ່ມີ ລັກສນະ ປັດສາດ ໃນການທີ່ ຜູ້ ນຳວຽດນາມ ໄດ້ເຊິດ ໃຫ້ໄກສອນ ຂຶ້ນເປັນ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຜູ້ ນຳຊາດລາວຂັ້ນສຸດຍອດ" ນັ້ນກໍ່ຄື ໃນຣະຫວ່າງເດືອນເມສາ ຕໍ່ເດືອນພຶສພາ 1975 ຊຶ່ງໃນຣະຍະທີ່ກອງທັບ ແລະປະຊາຊົນ ກັນພູຊາ ໄດ້ປົດປ່ອຍນະຄອນຫລວງພນົມເປັນ ແລະປົດປ່ອຍ ປະເທດ ກັນພູຊາ ຢ່າງສົມບູນ (17 ເມສາ 1975) ອັນໄດ້ ເຮັດໃຫ້ ຜູ້ນຳວຽດນາມ ຕົກສເື້ ຍ້ອນຕົນຄາດຄະເນສະພາບ ການ ເວລານັ້ນພິດພາດ ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງຮີບຫັນທິດ ທາງຕໍ່ສູ້ ຢ່າງກະທັນຫັນ ໄດຍສ້າງໃຫ້ທະຫານຂອງພວກເຂົາ ທັງຫມົດ ລົງສູ່ພາກໃຕ້ ໄດຍບໍ່ຄຳນຶງເຖິງສັນຍາປາຣີ ທີ່ພວກ ເຂົາໄດ້ເຊັ່ນກັບສຫະຣັດອະເມຣິກາ ແລ້ວ ກໍ່ເປີດບັ້ນຣົບ ໄຮ ຈີມິນ ປົດປ່ອຍໄຊຮ່ອນ ໃນວັນທີ່ 30 ເມສາ 1975 ພ້ອມກັນ

ນັ້ນ ກໍສັ່ງໃຫ້ໂກສອນ "ເທ" ທະຫານ ລົງສູ່ ທົ່ງພຽງ ເພື່ອກຽມ ຍຶດອຳນາດ ໃນທົ່ວປະເທດລາວ.

ພວກເຂົາໃຊ້ແຜນການ ອັນລິເລີກແລບ ດັ່ງກ່າວນີ້ ກໍ ຍ້ອນວ່າ ດ້ານນຶ່ງ ພວກເຂົາເຫັນວ່າ ຜູ້ນຳຜູ້ອື່ນ ທີ່ໄປເຮັດ ວຽກ ຢູ່ວຽງຈັນ ແລະ ຫລວງພຣະບາງ ເພື່ອເຕົ້າໂຮມລາວ ແລະສ້າງຄວາມຖືກຕ້ອງປອງດອງຊາດນັ້ນ ໄດ້ມີອິດທິພົນ ຢູ່ ໃນອົງການຕ່າງໆຂອງລາວ ສູງຂຶ້ນເລື້ອຍໆ ອັນຈະກາຍເປັນ ອຸປະສັກ ຂັດຂວາງ ການເຊີດຊູໂກສອນ ໃຫ້ກ້າວຂຶ້ນ ສູ່ ຕຳ ແຫລ່ງ ອັນສຸດຍອດ ໃນອະນາຄົດອັນໃກ້ ແລະ ດ້ານນຶ່ງ ດາ ນະບົດບາດ ຂອງໂກສອນ ຢູ່ໃນຫມູ່ປະຊາຊົນ ກໍເປັນພຽງ ຜູ້ ຮອງ ປະທານ "ແນວລາວຮັກຊາດ " ເທົ່ານັ້ນ.

ດັ່ງນັ້ນ ພວກ ເຂົາ ຈຶ່ງເສກສັນ ປັ້ນເຮືອງຂຶ້ນວ່າ ຜູ້ນຳ ທີ່ມາ ປະຕິບັດໜ້າທີ່ ໃນຮຸ້ນບານປະສົມ ບໍ່ປະຕິບັດຕາມຄຳ ສັ່ງ ຂອງເລຂາທິການໃຫຍ່ ແລະມີຄວາມຜິດພາດ ອຽງຂວາ ໃນດ້ານແນວທາງ ບໍ່ຮູ້ກຳໄລອາກາດ ແລະຫັນປ່ຽນຍຸດໂທບາຍ ທັງໆທີ່ບັນດາ ຜູ້ນຳ ດັ່ງກ່າວ ບໍ່ເຄີຍໄດ້ຮັບ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຄຳສັ່ງ" ຂອງ ໂກສອນ ນັ້ນຈັກເທື່ອເລີຍ.

ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງໄດ້ສັ່ງ ຜູ້ນຳບາງຄົນ ເຊັ່ນ ພູມິ ວົງວິຈິດ ໃຫ້ໄປພັກພ່ອນ ປົວພຍາດ ຢູ່ ຕ່າງປະເທດ ແລ້ວ

ເອົາ ພູນ ສີປະເສີດ ຜູ້ເປັນລູກສມຸນ ຊັ້ນຈຳ ຂອງເຂົາ
 ເຂົ້າເທບ ; ພ້ອມກັນນັ້ນ ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ບັນ ແຕ່ງ ອັນທີ່
 ເອີ້ນວ່າ "ຄຳສັ່ງ" ຕ່າງໆ ກ່ຽວກັບການຍຶດ ອຳນາດ ໃນນາມ
 ໂກສອນ ທີ່ພວກເຂົາ ໄດ້ດຳເນີນໄປກ່ອນແລ້ວ ຈຶ່ງຂຽນ ອັນ
 ທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຄຳສັ່ງ" ນັ້ນອອກ ຕາມຫລັງ ເພື່ອບິດເບືອນປັດ
 ການທີ່ເທ້ອຈິງ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ ເອົາເອກກະສານ ປອມ
 ແປງ ເຫລົ່ານັ້ນ ອອກ ເຜີຍແຜ່ ແລະໃຫ້ພັກງາຍທົ່ວໄປ ຮຳ
 ຮຽນ ເພື່ອສວຍໂອກາດ ຕິຄ້ອງ ຮ້ອງປ່າວ ຍ້ອງໂກສອນວ່າ
 ເປັນຜູ້ນຳ ທີ່ ປຣິຊາສາມາດ ແລະມີໂຫວພິບເກ້ງ.

ການຄວບຄຸມ ພັກ ປປລ

ເພື່ອໃຊ້ແຜນການຄວບຄຸມ "ພັກລູກ" ໃນເມືອງລາວ ໃຫ້ ຫນາແຫນ້ນ ກວ່າເກົ່າ ທາງຮູບນອກ ມາເຖິງປີ 1955 ; ພວກເຂົາໄດ້ສ້າງຕັ້ງ "ພັກ ປະຊາຊົນລາວ" ທີ່ແຍກຕົວອອກ ຈາກພັກ ຄອມມູນິດ ອິນໂດຈີນ ແລະ ປະກາດພາຍຫລັງ ພັກ ຄອມມູນິດ ອິນໂດຈີນ ຍຸບຕົວຢ່າງເປັນທາງການ.

ແຕ່ເນື້ອແທ້ນັ້ນ ພັກ ປະຊາຊົນລາວ ທີ່ ເປັນພັກປະຊາ ຊົນປະຕິວັດລາວ ແມ່ນ ຢູ່ໃຕ້ ການຄວບຄຸມ ໂດຍກົງ ຂອງ "ຄນະກັມມະການພາກຕະເວັນຕົກ ຂອງພັກຄົນໆານ ວຽດ ນາມ (ພັກລາວດົງວຽດນາມ)" (ຄນະກັມມະການພາກຕະເວັນ ຕົກ ຂອງພັກລາວດົງ ມີຊື່ລັບວ່າ ເຊເປ 38) ທີ່ປະຈຳການຢູ່ ແຕ່ລະຂັ້ນ ເປັນຜູ້ ແລະບົ່ງຕົວໂດຍກົງ ສ່ວນສູນກາງ ຂອງ ພັກລາວ ກໍພຽງແຕ່ເປັນ ຜູ້ ຕອດຫົວ ເຫັນດີນຳເທົ່ານັ້ນ.

ກ່ຽວກັບວຽກງານສ້າງພັກ ຢູ່ ເຂດຜ່າຍກົງກັນຂ້າມ ນັ້ນ ໄດ້ມອບໃຫ້ພັກວຽດນາມ ຊຶ່ງມີ ພື້ນຖານຂອງພັກ ຢູ່ໃນ ຫມູ່ຊາວວຽດນາມ ຕ່າງດ້າວ ຢູ່ລາວ ມາແຕ່ເທື່ອນານແລ້ວ ນັ້ນ ເປັນຜູ້ຮັບຜິດຊອບໂດຍກົງ. ສະນັ້ນ ຈົນມາຮອດ ເວລາ

ຍຶດອຳນາດ ທົ່ວປະເທດໃນປີ 1975 ພັກລາວ ຈຶ່ງບໍ່ມີ ອົງຄນ
ນະພັກໃຕ້ດິນ ຢູ່ໃນເຂດດັ່ງກ່າວເລີຍ.

ການແຕ່ງຕັ້ງສູນກາງພັກ ຫລື ກຳມະການກົມການ
ເມືອງ ຂອງພັກ ; ເຖິງແມ່ນວ່າ ມີກົດຮະບຽບຂອງພັກ ໄດ້
ບັນຍັດໄວ້ວ່າ ຕ້ອງແມ່ນກອງປະຊຸມໃຫຍ່ ທົ່ວປະເທດ ເປັນຜູ້
ເລືອກຕັ້ງກຳຕາມ ແຕ່ໃນຕົວຈິງແລ້ວ ມັນແມ່ນກົມການ
ເມືອງ ສູນກາງພັກວຽດນາມ ເປັນຜູ້ບັງຕົວໄດຍກົງ ມາຕຣາ
ດາຍ ຫລື ຄຸນວຸດທິ ທີ່ຈະເປັນສູນກາງພັກ ຫລື ກຳມະການ
ກົມການເມືອງ ຂອງພັກລາວ ນັ້ນ ກ່ອນອື່ນ ຜູ້ກ່ຽວຕ້ອງ "ບູ
ຊາ ໄຮຈິມິນ ແລະເປັນຜູ້ນິຍົມ ວຽດນາມຢ່າງຫລົ້ມຫົວຈົມ
ທ້າຍ" ພ້ອມນັ້ນ ກໍຕ້ອງເປັນຄົນ ທີ່ເອີ້ນໄດ້ວ່າ "ບອກນອນ
ສອນງ່າຍ ແລະບໍ່ເປັນຄົນມີການສຶກສາສູງ" ທັງນີ້ ກໍເພື່ອ
ພວກເຂົາ ຈະຄວບຄຸມ ແລະ ບັນຊາ ໄດ້ງ່າຍ.

ຕອດເວລາ 30 ປີມານີ້ ພວກເຂົາ ບໍ່ໄດ້ ເອົາໃຈໃສ່
ຊ່ວຍສຶກສາ ອົບຮົມ ທີ່ສດີ ໃຫ້ແກ່ ຄົນລາວຢ່າງໃດ ແຕ່ຍັງ
ຫ້າມ ບໍ່ໃຫ້ອ່ານ ນິພົນ ຂອງນັກປະຕິວັດອື່ນໆ ຢ່າງເດັດຂາດ
ພ້ອມກັນນັ້ນ ກໍໄຄສະນາ ໃສ່ຮ້າຍ ປ້າຍສີ ພັກຂອງປະເທດ
ອື່ນ ແລ້ວຍົກຍ້ອງ ແຕ່ພັກວຽດນາມ ແລະພັກໂກສອນ ວ່າ
ເປັນພັກ ແຫ່ງ ຣັດທິມາກສ-ເລນິນ ທີ່ເທ້ົ່ຈິງ; ຢ່າງບໍ່ເຫຼືອດ
ສົບເຫຼືອດປາກ ທັງຫມົດເຫລົ່ານີ້ ກໍແມ່ນເພື່ອສ້າງ ໃຫ້ສະ
ມາຊິກ ພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ ໃຫ້ເປັນຄົນງົມງາຍ ບໍ່ມີ

ຫົວຄິດປະດິດສ້າງ ໃງ້ຈັກລ້າຫລັງ ບໍ່ສາມາດ ຈະເປັນຕົວ
ຂອງຕົວເອງ ໄດ້.

ທຸກຮ່າງມະຕິ ແລະ ແຜນການດຳເນີນງານທຸກໆ ສະ
ບັບ ຂອງສູນກາງພັກ ຫລື ຂອງຄນະພັກ ທຸກຂັ້ນ ຂອງ ພັກ
ປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ ກໍ່ລ້ວນແຕ່ແມ່ນ ອົງການ "ເຊເປ
38" ເປັນຜູ້ແຕ່ງອອກ ໂດຍກົງ ທັງເປ ເປັນພາສາລາວໃຫ້
ພ້ອມ. ຕໍ່ມາ ຍ້ອນພວກເຂົາ ເຫັນວ່າ ຄົນວຽດນາມ ເປ
ຄວາມລາວ ບໍ່ຄ່ອຍຈະຖືກຄວາມລາວ ເຮັດໃຫ້ຜູ້ອ່ານ ຫລື ຜູ້
ຟັງ ມີການວິພາກວິຈານ ດ້ວຍຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຈຶ່ງໄດ້ມອບການ
ເປ ເອກກະສານ ພາສາວຽດນັ້ນ ໃຫ້ເປັນພາສາ ຂອງຄົນ
ລາວ.

ດັ່ງນັ້ນ ຕັ້ງແຕ່ມີກຳເນີດ ເປັນຕົ້ນມາ ພັກໂກສອນ ຈຶ່ງ
ໄດ້ ກາຍເປັນ ເຄື່ອງມື ຂອງພັກ ວຽດນາມ ໃນການ ຄວບຄຸມ
ລາວ ແລະ ເພື່ອສ້າງ "ຫອນ" ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ສຫະພັນອິນໄດ
ຈິນ" ໂດຍເອົາລາວ ແລະ ກັມພູຊາ ເປັນເມືອງຂຶ້ນ ຂອງ
ພວກເຂົາ ແລະດຳເນີນ ຮັດທິແຜ່ອ່ານາດ ຂຍາຍດິນແດນ
ຢູ່ໃນຂົງເຂດ ອາຊີອາຄະເນ ຊຶ່ງເປັນ ການຂົ່ມຂູ່ສັນຕິພາບ
ແລະ ສະແດງຮະພາບ ໃນພາກພື້ນແຫ່ງນີ້ ຕໍ່ລອດໄປ.

ທຸກມື້ຈຳໜ່າຍ

ດຣ. ຄໍາແສງແກ້ວ ຖ່າຍພາບຮ່ວມກັບ
 ທ່ານ ຄໍາແພວ ພິພັກ ນັກຕໍ່ສູ້ເພື່ອປະຊາທິປະໄຕລາວ ທ່ານນຶ່ງ
 ຂນະທີ່ຮ່ວມ ປະທ້ວງຣະບອບວຽງຈັນ ທີ່ປາຣີສ

ຄວບຄຸມ ພັກກຽມ ຂອງພັກ ໂກສອນ

ເພື່ອບັນລຸ ເບົ້າຫມາຍ ແຫ່ງຊຸທສາດ ໃນການຍຶດ
ຄອງ ລາວ ສຳລັບການສ້າງຕັ້ງ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ກຸ່ມຜູ້
ນຳວຽດນາມ ບໍ່ພຽງແຕ່ໄດ້ ພຍາຍາມ ຄຸມພັກໂກສອນ ໃຫ້
ກາຍເປັນ "ພັກລູກ " ຢ່າງຫລົ່ມຫົວຈົມທ້າຍ ພ້ອມທັງຄວບຄຸມ
ກອງກອບອາວຸດ ຂອງລາວ ໄວ້ ຢ່າງເຫນັງຕົວບໍ່ໄດ້ເທົ່ານັ້ນ
ພວກເຂົາຍັງພຍາຍາມວາງແຜນ ອັນເລິກເລບ ແບບນຽນ
ເພື່ອຈຳກັດ ຮັດແຄບ ບໍ່ໃຫ້ຖັນແຖວ ພັກກຽມ ຂອງ ລາວ
ເຕີບໂຕໃຫຍ່ ຂຍາຍຕົວທັງທາງ ດ້ານປະຣິມານ ແລະ ຄຸນນະ
ພາບ ອີກດ້ວຍ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ຕລອດເວລາ 30 ປີ ມານີ້ ; ຖັນແຖວ
ພັກກຽມ ບໍ່ວ່າ ພັກກຽມການເມືອງ ການປົກຄອງ ອົງ
ການຈັດຕັ້ງ ພັກກຽມວິຊາການທຸກຂແຍງ ຮ່ວມທັງພັກ
ກຽມ ທະຫານ ແລະ ຕຳຣວດ ຈຶ່ງມີຈຳນວນບໍ່ພຽງພໍ ກັບວຽກ
ກຽມ ເພາະ ມີແຕ່ປະຣິມານ ສ່ວນຄຸນນະພາບນັ້ນ ຍັງຢູ່ໃນຣະ
ດັບຕ່ຳ.

ສ່ວນຫລາຍແລ້ວ ເປັນຄົນທີ່ບໍ່ກ້າຮັບຜິດຊອບ ຕໍ່ຫນ້າທີ່ ບໍ່ກ້າເສັງສລະ ພົນປໂຍດສ່ວນຕົວ ເພື່ອສິດແລະພົນປໂຍດ ຂອງຊາດ ແລະ ປະຊາຊົນ ; ສ່ວນຫລາຍ ຍັງຂາດແນວຄິດ ເປັນຕົວຂອງຕົວເອງ ມີແນວຄິດ ເອື້ອຍອີງ ແລະ ຍອມຈຳນົນ. ທັງນີ້ ກໍເນື່ອງຈາກວ່າ ທິດທາງ ຂອງກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຽດນາມ ໃນການສ້າງພັກກາງໃຫ້ແກ່ລາວນັ້ນ ພຽງແຕ່ສ້າງຂຶ້ນ ພໍໃຫ້ເປັນພັກກາງ ຜູ້ບອກໄດ້ໃຊ້ພັງ ແລະເປັນຜູ້ປະຕິບັດ ຕາມຄຳບົງການ ຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ໃຫ້ ມີຄວາມຮູ້ຄວາມສາມາດ ລື່ນ ກາຍ ຣະດັບ ຂອງ "ນັກຊ່ຽວຊານ" ຫລື "ທີ່ປຶກສາ " ວຽດນາມ ຢ່າງເດັດຂາດ.

ກ່ຽວກັບ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ທີ່ປຶກສາ " ຫລື "ນັກຊ່ຽວຊານ" ຊຶ່ງແມ່ນ ພັກກາງສັງກັດ ຢູ່ "ເຊເປ 38" ທີ່ຖືກແຕ່ງຕັ້ງ ມາເປັນນາຍເຫນືອຫົວ ຂອງລາວ ແຕ່ລະຂັ້ນນັ້ນ ນອກຈາກຈະເປັນພັກກາງ ທີ່ບໍ່ມີ ຄວາມສາມາດ ແລະຄຸນສົມບັດສົມຄວນ ທີ່ຈະມີແລ້ວ ຍັງເປັນພັກກາງ ທີ່ມີຖານະຕຳແໜ່ງ ຂັ້ນຕ່ຳ ກວ່າ ພັກກາງລາວອີກດ້ວຍ ; ເຊັ່ນເອົາພັກກາງ ຂັ້ນເຂວງຫລື ພັກກາງຂັ້ນເມືອງ ຂອງວຽດນາມ ມາເປັນທີ່ປຶກສາ ຂັ້ນສູນກາງ ຫລື ຂັ້ນເຂວງ ຂອງລາວ ; ສ່ວນພັກກາງ ວິຊາການຂແບງຕ່າງໆ ນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍ ກໍໃຊ້ພັກກາງ ຊັ້ນກາງ ແລະຊັ້ນຕ່ຳ ມາເປັນທີ່ປຶກສາ

ຫລື ຢ່າງດີ ທີ່ສຸດ ກໍແມ່ນພັກກາງ ທີ່ມີ ຄວາມຮູ້ ແລະ ຄວາມສາມາດ ເທົ່າທຽມກັບ ພັກກາງລາວເທົ່ານັ້ນ.

ຣະບົບການຈັດຕັ້ງ ແລະ ແບບແຜນການເຮັດວຽກ ທາງຮູບນອກ ມີທາງສາຍຕັ້ງ ແລະສາຍຂວາງ ແຕ່ໃນພາກ ຕົວຈິງແລ້ວນັ້ນ ອັນໃດ ກໍບໍ່ມີ ທັງນີ້ ກໍເພາະວ່າ ທຸກແຜນ ການ ແຕ່ລະຂັ້ນ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນ ທີ່ປຶກສາວຽດນາມ ຮ່າງ ອອກມາກ່ອນແລ້ວ ຈຶ່ງໃຫ້ ພັກກາງລາວ ແຕ່ລະຂັ້ນ ນຳໄປ ເຜີຍແຜ່ ແລະປະຕິບັດໂດຍກົງ ໂດຍບໍ່ຕ້ອງຂໍ "ຄຳສັ່ງ" ແລະ"ຮາຍງານ" ຂອງຂັ້ນເທິງ (ລາວ) ຂອງຕົນເລີຍ.

ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງເຫັນໄດ້ວ່າ ພັກກາງ ບໍ່ມີສິດ ຕັດສິນບັນ ຫາໃດ ພາຍໃນຂອບເຂດ ວຽກງານ ທີ່ຕົນຮັບຜິດຊອບ ດ້າ ຫາກທີ່ປຶກສາ ວຽດນາມ ຫາກບໍ່ເຫັນດີນຳ.

ນອກຈາກວຽກງານປົກຄອງ ແຕ່ລະຂັ້ນແລ້ວ ກຸ່ມຜູ້ ນຳວຽດນາມ ຍັງໄດ້ເອົາໃຈໃສ່ ຄຸ້ມວຽກງານ ຕໍ່ສູ້ດ້ານການ ເມືອງ ບໍ່ວ່າ ຢູ່ພາຍໃນຫລື ຕ່າງປະເທດ ເປັນຕົ້ນແມ່ນວຽກ ງານດ້ານໄຄສະນາ ແລະຂ່າວສານ ; ດັ່ງນັ້ນ ວຽກງານ ຫລື ແຜນການຂອງວຽກດັ່ງກ່າວ ຈຶ່ງຢູ່ ພາຍໃຕ້ ການຄວບຄຸມ ຂອງ ພັກກາງລາວ ຢ່າງໃກ້ຊິດ.

ເອກກະສານຕ່າງໆ ຈະແມ່ນຖຸລາຍການ ບົດນຳ ຫລື ເອກກະສານ ສຳຮັບໂຄສະນາ ທີ່ສຳຄັນ ກໍລ້ວນແຕ່ ແມ່ນອົງ ການ "ເຊເປ 38" ເປັນຜູ້ແຕ່ງ ໃຫ້ທັງຫມົດ ຈົນຮອດທຸກມື້ນີ້.

ການອອກໄປ ເຄື່ອນໄຫວ ຢູ່ ນອກປະເທດ ຂອງຄນະ ຜູ້ແທນ ຂອງພັກໂກສອນ ຄາວກ່ອນ ຫລື ຣັດບານວຽງຈັນ ໃນປັດຈຸບັນນີ້ ; ຄຳປາສັຍ ທີ່ເອົາໄປອ່ານ ໃນກອງປະຊຸມ ຫລື ຮ່າງສັນຍາ ຮ່າງຖຸລາຍການຮ່ວມ ກັບຕ່າງປະເທດນັ້ນ ກໍ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນ ອົງການ "ເຊເປ 38" ເປັນຜູ້ຮ່າງອອກທັງ ມວນ.

ຜູ້ທີ່ອ່ານ ຄຳປາສັຍ ຫລື ຜູ້ຈະເຊັນສັນຍາ ແລະ ຖຸລາຍ ການຮ່ວມ ຂອງພັກໂກສອນນັ້ນ ບໍ່ວ່າ ເຂົາ ຈະມີຖາ ນະ ຕຳແຫນ່ງ ສູງປານໃດ ກໍຕາມ ກໍບໍ່ສາມາດ ຝືນຕໍ່ຄວາມ ຕົກລົງເດີມ ໃນຮ່າງເອກກະສານຕ່າງໆເຫລົ່ານັ້ນໄດ້ຢ່າງ ເດັດຂາດ.

ວິທີການ ອັນໄຫວຫ້ຽມ ອົກປະການນຶ່ງ ແມ່ນການຈຳ ກັດການເຕີບໃຫຍ່ຂຍາຍຕົວ ຂອງຖັນແຖວ ພັກກາງ ຂອງ ລາວ ເມື່ອກ່ອນ ແລະ ປັດຈຸບັນ. ຕົວຢ່າງ ພວກເຂົາ ໄດ້ຈຳ ກັດ ການສົ່ວນັກຮຽນ ຫລື ຜູ້ ປະຕິບັດງານສະເພາະກິດ ໄປ ທີ່ສະໜະສຶກສາ ຢູ່ຕ່າງປະເທດ ນອກຈາກໄປຮຽນວຽດນາມ ໂດຍອ້າງເຫດຜົນວ່າ ຖ້າໄປຮຳຮຽນ ຢູ່ສຫະພາບໄຊວຽດ

ຢ້ານຈະໄປຮັບຜົນສະທ້ອນ ຂອງ "ຣັດທິແກ້ ສມັຍໃຫມ່" ດ້າ
ຫາກໄປສຶກສາ ຢູ່ຈີນ ຢ້ານໄປຮັບ ຜົນສະທ້ອນ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ
"ຣັດທິເຫມົາ" ; ດັ່ງນັ້ນ ຈຳນວນນັກຮຽນ ແລະ ຜູ້ປະຕິບັດ
ງານ ສະເພາະກິດ ຂອງລາວ ທີ່ໄປຮຳຮຽນ ຫລືທັສນະ ຢູ່ຕ່າງ
ປະເທດ ນັ້ນ ສ່ວນຫລາຍ ໄດ້ໄປແຕ່ເມືອງວຽດນາມ ໂດຍ
ການອ້າງເຫດຜົນວ່າ ມີແຕ່ໄປສຶກສາ ຢູ່ວຽດນາມ ເທົ່ານັ້ນ
ຈຶ່ງສອດຄ່ອງ ກັບຣະດັບແລະ ຄວາມຕ້ອງການ ຂອງລາວ.

ພັນກຽນ ປັນຍາຊົນ ທີ່ສຳເລັດການສຶກສາ ຈາກປະ
ເທດ ທິນນີຍົມ ສ່ວນຫລາຍນັ້ນ ບໍ່ວ່າຄຸນນະວຸດທິ ທາງຄວາມ
ຮູ້ ຄວາມສາມາດ ເຂົາເຈົ້າຈະສູງປານໃດ ກໍຕາມ ເຂົາເຈົ້າ ກໍ
ຕ້ອງໄດ້ຜ່ານ ການທົດສອບ ໂດຍກົງ ຫລື ໂດຍທາງລັບ ຈາກ
ວຽດນາມ ຜູ້ຄວບຄຸມ ຢ່າງເຄັ່ງຄັດເສັ້ນກ່ອນ.

ເມື່ອເຫັນວ່າ ເປັນຜູ້ທີ່ "ບອກນອນສອນງ່າຍ" ບອກ
ໄດ້ໃຊ້ພັງແລ້ວ ຈຶ່ງໄວ້ເນື້ອວາງໃຈ ແລະຮັບເອົາ ເຂົ້າພັກ ທັງ
ມອບຫມາຍຫນ້າທີ່ ສຳຄັນໃຫ້ ; ຄົນລາວຈຳພວກນີ້ ເມື່ອໄດ້
ຄວາມໃຫ້ທ້າຍ ຈາກວຽດນາມ ຜູ້ເປັນນາຍເຫນືອຫົວແລ້ວ ກໍ
ຄ່ອຍໆຫ່າງເຫີນ ຈາກມວນຊົນ ໄປເປັນເຄື່ອງມື ຂອງວຽດ
ນາມ ຢ່າງບໍ່ຮູ້ສຶກຕົວ.

ວິທີ ຂອງວຽດນາມ ທີ່ກ່າວມານັ້ນ ແມ່ນ ກົນອຸປະກອນ
ອັນສ້ຽມແຫລມ ທີ່ຫວັງ ແບ່ງແຍກ ປັນຍາຊົນໃນ ລາວ ທັງ

ເປັນການຍຸຍົງ ຜູ້ສາຍຕາສັ້ນ ທາງການເມືອງ ໄປສະເວງ ຫາ
ຄວາມຮ່ຳຮວຍ ທາງຍົດສັກ ໃນຫນ້າທີ່ຕຳແໜ່ງ ເພາະໃນ
ພາກຕົວຈິງແລ້ວ ພວກເຂົາເຈົ້າ ກໍບໍ່ມີ ສິດເຕັມຕົວ ຈະຮັບໃຊ້
ປະເທດຊາດ ຕາມໃຈມັກໄດ້.

ສຽບແລ້ວ ຈະເຫັນວ່າ ພັກກຸງລາວ ທຸກຂັ້ນ ລ້ວນ
ແຕ່ ຖືກວຽດນາມ ຄວບຄຸມ ທັງແນວຄິດ ຈິດໃຈ ແລະທາງ
ດ້ານວຽກງານ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຮັບຄວາມໄວ້ເນື້ອເຊື່ອໃຈ ນັ້ນ ກໍ
ຄ່ອຍໆກາຍເປັນ ກຸ່ມ ຄົນທີ່ "ກິນແມງວັນບໍ່ເປື້ອ" ໃນຍຸກໃໝ່
ເພາະກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ກໍອາສັຍ ພວກນີ້ ປະຕິບັດແຜນ
ການ ຍຸທສາດ ສ້າງຕັ້ງ ສຫະພັນອິນໂດຈີນ ແລະ ເຜ່ອນ
ນາດ ຂຍາຍດິນແດນ ໃນພາກພື້ນ ອາຊີອາຄະເນຂອງພວກ
ເຂົາ.

ຄວບຄຸມ ກຳລັງປະກອບອາວຸດ ຂອງ ລາວ

ເພື່ອບັນລຸເຖິງເບົ້າຫມາຍ ຄຸນສາດ ສ້າງຕັ້ງ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ໃຫ້ປາກົດເປັນຈິງ ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ຮູ້ດີວ່າ ນອກຈາກຄວບຄຸມ ພັກລາວແລ້ວ ຍັງຕ້ອງວາງແຜນ ເພື່ອເອົາກຳລັງ ປະກອບອາວຸດ ຂອງລາວໄວ້ ຢູ່ໃນກຳມິໃຫ້ແຫ່ງນັ້ນ ທີ່ສຸດ ; ສະນັ້ນ ເລີ່ມແຕ່ ປີ 1946 ເປັນຕົ້ນມາ ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ກໍ ໃຊ້ແລ່ຫວ່ຽມ ທີ່ເລິກເລິບທີ່ສຸດ ໃນຄວາມພຍາຍາມ ບິບຮັດ ແລະ ຍຸບຍອບ ບັນດາກຳລັງ ປະກອບອາວຸດ ທີ່ຮັກຊາດ ຂອງລາວ ຊຶ່ງພວມ ກໍ່ຕົວຂຶ້ນ ຢູ່ໃນແຕ່ລະເຂດແຄວ້ນ ຂອງປະເທດ ໂດຍແມ່ນ ບັນດານັກກູ້ຊາດລາວ ທະຍອຍສ້າງຂຶ້ນ ທ່າມກາງ ການຕໍ່ສູ້ ພວກລ່າຫົວເມືອງຂຶ້ນໃນສມັຍນັ້ນ ເຊັ່ນ "ກອງໄຊຍະຈັກກະພັດ" ຢູ່ພາຍໃຕ້ "ກອງໄຊຍະເຊດຖາ" ຢູ່ພາກກາງ ແລະ "ກອງ ພ້າງຸ່ມ" ຢູ່ພາກເຫນືອເປັນຕົ້ນ.

ແຕ່ກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຽດນາມ ກໍພຍາຍາມ ລຶບຊີ້ ຂອງບັນດາ ກົມກອງເຫລົ່ານັ້ນ ຢູ່ໃນບັດສາດ ຂອງຊາດລາວ ແລ້ວໃຊ້ກົນອຸປະກອນ ຍົກ "ກອງ ຣາຊວົງ" ທີ່ບັນຊາ ໂດຍ ໄກສອນ ຜູ້ເປັນລູກສມຸນຊັ້ນຈຳ ທີ່ຕັ້ງຂຶ້ນຢູ່ ເຂວງເຊີນລາ ໃນ

ດິນແດນ ວຽດນາມ ຂຶ້ນ ທັງນີ້ ກໍເນື່ອງຈາກວ່າ ເຈົ້າຮາຊວົງ ເປັນບຸດຊາຍ ຂອງເຈົ້າອະນຸ ວິຣະບຸຣຸດລາວ ທີ່ຕໍ່ສູ້ ຕ້າຍ ການຮຸກຮານ ຂອງ ສຍາມ ໃນສໝັຍກ່ອນ.

ການກະທຳ ດັ່ງກ່າວນັ້ນ ແມ່ນ ເພື່ອຫວັງສ້າງ ຄວາມ ຄຽດເຄັ່ງ ໃນຫມູ່ປະຊາຊົນລາວ ຕໍ່ປະເທດໄທ ແລະປະຊາຊົນ ໄທ ແລະເພື່ອຮັບໃຊ້ ແຜນການ ປັດສາດທາງການເມືອງ ເບບຍາວນານຂອງວຽດນາມ.

ກົງກັນຂ້າມ ພວກເຂົາມີ ບໍ່ມີຄວາມພໍໃຈເປັນທີ່ສຸດ ຕໍ່ ກອງກຳລັງ ປະກອບອາວຸດ ຂອງລາວ ຢູ່ເຂດໃຕ້ ທີ່ຂບານ ນາມວ່າ "ກອງໄຊຍະຈັກກະພັດ" ຊຶ່ງແມ່ນຊື່ ຂອງວິຣະບຸຣຸດ ລາວ ຜູ້ທີ່ໄດ້ຕໍ່ສູ້ ຕ້າຍ ການຮຸກຮານ ຂອງສັກດີນາວຽດນາມ ໃນສໝັຍກ່ອນ.

ດ້ວຍເຫດນັ້ນ ເມື່ອເວົ້າເຖິງ ການກຳເນີດ ຂອງ ອັນ ທີ່ພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ ກອງທັບປົດປ່ອຍປະຊາຊົນລາວ ເທື່ອ ໃດ ພວກເຂົາຈຶ່ງພຍາຍາມ ແຕ່ ຍົກຍ້ອງ ແຕ່ ກອງຮາຊວົງ ເພື່ອທັບຖົມກຳລັງປະກອບອາວຸດທີ່ຮັກຊາດ ກອງອື່ນໆສເມີ.

ສຸດທ້າຍ ພວກເຂົາ ກໍໄດ້ກຳນົດ ເອົາວັນທີ 20 ມະກະ ຣາ 1949 ຊຶ່ງເປັນວັນ ສ້າງຕັ້ງ ກອງຮາຊວົງ ຂອງໄກສອນ

ນີ້ ເປັນວັນສ້າງຕັ້ງ ກອງທັບປົດປ່ອຍປະຊາຊົນລາວ ມາຈົນ
ຮອດປັດຈຸບັນນີ້.

ເພື່ອຄຸມກຳລັງປະກອບອາວຸດ ທີ່ຮັກຊາດຂອງລາວ ບໍ່
ໃຫ້ພິກຕົວໄດ້ ; ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ບໍ່ພຽງແຕ່ ແຕ່ງຕັ້ງ ອັນທີ່
ເອີ້ນວ່າ "ທີ່ປຶກສາການທະຫານ" ເຂົ້າມາຄວບຄຸມ ກຳລັງປະ
ກອບອາວຸດ ຂອງລາວ ແຕ່ຂຶ້ນບັນຊາການສູງສຸດ ລົງຮອດ
ທຸກກອງພັນ ແລະ ກອງຮ້ອຍ ເທົ່ານັ້ນ ພວກເຂົາຍັງ ມີລ່າ
ຫລ່ຽມ ທີ່ລິກແລບ ທີ່ສຸດ ໃນການທີ່ຈະຈຳກັດ ບໍ່ໃຫ້ ກຳລັງ
ປະກອບອາວຸດ ຂອງລາວ ຂຍາຍຕົວ ຂຶ້ນເປັນຮອດກອງພັນ
ເທົ່າເຖິງປັດຈຸບັນນີ້.

ຈຳນວນພົນ ແຕ່ລະ ກອງພັນ ກໍບໍ່ເຖິງ ອັຕຣາ;
ສະນັ້ນ ຕຳລອດເວລາ 30 ປີ ກວ່າ ຜ່ານໄປ ພາຍໃຕ້ການຄວບ
ຄຸມ ຂອງວຽດນາມ ທີ່ຜ່ານມາ ຈຳນວນພົນ ຂອງກອງກຳລັງ
ປະກອບອາວຸດ ປະຈຳການ ຂອງໄກສອນ ຈຶ່ງບໍ່ກາຍ ສອງ
ຫມື່ນ (20.000) ຄົນ ; ຈຳນວນຄົນ ໃນກອງພັນໜຶ່ງ ກໍບໍ່ກາຍ
300 ຄົນຈັກເທື່ອ.

ການສ້າງພັນກາງທະຫານຂອງລາວ ກໍໄດ້ມອບ ໃຫ້
ກອງທັບ ວຽດນາມເປັນຜູ້ສ້າງໃຫ້ໂດຍກົງ. ສ່ວນບັນດາ ນາຍ
ທະຫານ ທີ່ໄປຮຽນມາຈາກ ໄຊວຽດ ແລະຈີນນັ້ນ ກໍຕ້ອງມາ

ຮຽນຕໍ່ ຢູ່ວຽດນາມ ອີກຄະລະນຶ່ງ ເພື່ອປັດເບົາ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ພົນສະທ້ອນ ທາງການເມືອງ" ຈາກປະເທດເຫລົ່ານັ້ນ.

ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ມີໃຈດຳ ອຳນະຫິດ ສ້າງພລັງທະ ຫານລາວ ພຽງ ໃຫ້ມີ ຄວາມຮູ້ ເພື່ອຮັບໃຊ້ແຜນການ ສ້າງ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ ແຜ່ອຳນາດ ຂຍາຍດິນແດນ" ຂອງເຂົາ ເທົ່ານັ້ນ. ສະນັ້ນ ພັກກາງເຫລົ່ານີ້ ຈຶ່ງ ບໍ່ພຽງແຕ່ຂາດ ຄວາມສາມາດ ທາງດ້ານການຈັດຕັ້ງ ນຳພາ ແລະ ຄວາມສາ ມາດ ທາງດ້ານການບັນຊາສູ້ຮົບເທົ່ານັ້ນ ແຕ່ຫາກຍັງ ອອ່ນ ທີ່ສຸດ ທາງດ້ານ "ຄຸນສົມບັດ" ອີກດ້ວຍ.

ຈຳນວນພັກກາງ ທີ່ພວກເຂົາ ໄດ້ສ້າງໄວ້ໃຫ້ລາວ ນັ້ນ ບໍ່ເຄີຍຄົບຊຸດຈັກເທື່ອ ທຸກວຽກງານທີ່ສຳຄັນ ໃນກອງບັນຊາ ການ ກໍ່ລ້ວນແຕ່ ແມ່ນ ອົງການ "ເຊເປ38" ທີ່ຕັ້ງຢູ່ ແບບ ຂ້າງ ເປັນຜູ້ສຳເລັດການແທນ ທັງຫມົດ ຮ່ວມທັງຜ ແນກຂ່າວ ແລະແຜນການສູ້ຮົບ ກໍ່ແມ່ນ ພັກກາງ ທະຫານ ວຽດນາມ ເປັນຜູ້ວາງ ແລະຊີ້ນຳ ລາວ ໄດຍກົງ.

ໃນຄະລະ ສົງຄາມອິນໂດຈິນ ທັງ 2 ຄຸກ ຄື ແຕ່ປີ 1946 ຫາ 1963 ແລະ ແຕ່ 1964 ຫາ 1976 ນັ້ນ ບັນຮົບທີ່ ສຳຄັນຕ່າງໆ ຢູ່ໃນເມືອງລາວ ລ້ວນແຕ່ແມ່ນ ກອງທະຫານ ວຽດນາມ ເປັນຜູ້ຕີເສິກໄດຍກົງ ; ສ່ວນ ກອງ ທະຫານຂອງ ໄກສອນ ນັ້ນ ຢ່າງດີ ກໍ່ໄດ້ຮັບຢູ່ປົກໃດ ປົກນຶ່ງ ພໍເປັນສາກບັງ

ຫນ້າເທົ່ານັ້ນ ; ຈະແມ່ນ ບັ້ນຣົບ ນັ້ນບາກ ໃນ ຄສ 1968 ຫລື ບັ້ນຣົບ ລາບເຊີນ 719 ກໍຕາມ. ອັນນີ້ ບໍ່ແມ່ນຄື ກຸ່ມ ເລຢວນ ອວດອ້າງວ່າ ວຽດນາມ ມີນ້ຳໃຈສາກົນ ກັມມາ ຊິບ ອັນຜ່ອງໄສ ແຕ່ປະການໃດເລີຍ ຫາກແມ່ນ ກົນອຸບາຍ ອັນມິດມົນ ຂອງວຽດນາມ ທີ່ຢາກຈຳກັດ ຄວາມຮູ້ ຄວາມສາ ມາດ ໃນການບັນຊາ ແລະ ການສູ້ຣົບ ຂອງນາຍ ແລະ ພົນ ທະຫານລາວ ບໍ່ໃຫ້ ລິ້ນກາຍພວກເຂົາເທົ່ານັ້ນ. ອັນນີ້ ຍັງ ເປັນມູນເຫດ ເຮັດໃຫ້ ນາຍ ແລະ ພົນທະຫານ ລາວ ບໍ່ມີ ຄວາມພໍໃຈ ເພາະວ່າ ຊັບຊນະທີ່ຍາດໄດ້ມານັ້ນ ບໍ່ແມ່ນໄດ້ມາ ດ້ວຍນ້ຳມື ຂອງທະຫານລາວ ; ດັ່ງນັ້ນ ເມື່ອໄດ້ຍິນ ໄກສອນ ກ່າວ ເຖິງຊັບຊນະ ໃຫຍ່ ເທື່ອໃດ ພວກເຂົາເຈົ້າ ຈຶ່ງມັກໄດ້ ຕອບດ້ວຍຄວາມສຽດສີ ວ່າ "ມັນອັນອາຫານ" ຢູ່ເລື້ອຍໆ.

ການກະທຳ ທີ່ເປັນການຂັດຂວາງ ຄວາມກ້າວຫນ້າ ຂອງ ນາຍແລະພົນທະຫານລາວ ດັ່ງກ່າວ ໄດ້ສ້າງ ຄວາມບໍ່ພໍ ໃຈ ຢູ່ໃນກຸ້ນແຖວ ຂອງກອງທະຫານໄກສອນ ມາເຖິງປັດຈຸ ບັນນີ້. ເມື່ອພວກເຂົາ ເຫັນວ່າ ນາຍ ແລະ ພົນທະຫານ ໄກ ສອນ ຜູ້ໃດ ເປັນອັນຕຣາຍ ຕໍ່ພວກເຂົາແລ້ວ ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດ ນາມ ກໍໃຊ້ເລ່ຫລ່ຽມ ແລະ ລູກໄມ້ ອັນໂຫດຫ້ຽມ ແລະ ປ່າ ເຖື່ອນ ທີ່ສຸດ ດ້ວຍການປັດເຂັ້ງ ຫລື ລົງໂຫດບັນດາ ນາຍ ແລະ ພົນທະຫານລາວ ທີ່ມີ ນ້ຳໃຈຮັກຊາດສູງ ແລະມີຄວາມ

ສາມາດ ໃນການ ບັງຄັບບັນຊາ ຢ່າງທັນທີ ທັນໃດໄລດ ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງມີຫລາຍຄົນ ຖືກພວກເຂົາ ຂ້າຖິ້ມ ຢ່າງລັບໆ.

ສ່ວນການຊ່ວຍເຫລືອ ອຸປະກອນສົງຄາມ ຈາກ ຕ່າງປະເທດ ນັ້ນ ເຖິງວ່າ ຈະໃຫ້ກອງທັບໂກສອນ ອອກຫນ້າ ກໍຕາມ ແຕ່ສ່ວນບັນຊີ ຕ່າງໆ ແມ່ນວຽດນາມ ເປັນຜູ້ຮ່າງອອກໃຫ້ ເມື່ອຂໍມາໄດ້ແລ້ວ ກໍມອບໃຫ້ກອງທັບວຽດນາມ ເປັນຜູ້ຮັບ ທັງເປັນຜູ້ ຮັກສາ ແລະ ເປັນຜູ້ແຈກຢາຍອີກ.

ດັ່ງນັ້ນອຸປະກອນ ສົງຄາມ ທີ່ຕ່າງປະເທດສົ່ງມາຊ່ວຍເຫລືອ ລາວ ນັ້ນ ກໍຖືກພວກ ວຽດນາມ ລັກໄລບ ເອົາໄປ ເຖິງ 2|3 (ສອງສ່ວນສາມ) ແລ້ວ ; ບາງທີ ກໍເອົາເຄື່ອງເກົ່າມາປ່ຽນອັນໃຫມ່ ຂອງລາວ ຫລື ປອມແປງ ຈໍານວນ ທີ່ໄດ້ຮັບ ຫລື ບໍ່ດັ່ງນັ້ນ ກໍລັກເອົາໄປ ຢ່າງຫນ້າຕື້ໆ ແລ້ວອ້າງວ່າ ເສັຽຫາຍ ດ້ວຍເຫດຕ່າງໆ ທີ່ພວກເຂົາ ບັນແຕ່ງຂຶ້ນ ໄດຍບໍ່ມີມູນຄວາມຈິງ ແຕ່ປະການໃດເລີຍ.

ມັນເປັນທີ່ເຫັນ ຢ່າງຈະແຈ້ງ ແລ້ວວ່າ ກຸ່ມຜູ້ນໍາ ວຽດນາມ ຊ່ວຍສ້າງ ກອງທັບໃຫ້ລາວ ໄດຍໃສ່ຊື່ວ່າ "ກອງທັບບົດປ່ອຍປະຊາຊົນລາວ" ຊຶ່ງບັດຈຸບັນ ປ່ຽນຊື່ ເປັນ "ກອງທັບປະຊາຊົນລາວ" ທີ່ໃສ່ຊື່ ຄື ກອງທັບວຽດນາມ ນັ້ນ ເປັນພຽງກໍາລັງປະກອບອາວຸດ ທີ່ມີສມັຖພາບ "ຂັ້ນທະຫານ ທ້ອງຖິ່ນ" ເທົ່ານັ້ນ ແລະ ຖືກສ້າງມາ ເພື່ອເປັນ "ສາກບັງຫນ້າ" ສໍາຮັບ

ຮັບໃຊ້ແຜນຍຸທສາດ ສ້າງຕັ້ງ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ແລະ ຮັດ
ທີ່ ແຜ່ອ່າງບາດ ຂຍາຍດິນແດນ ຂອງພວກຜູ້ນຳວຽດນາມ
ໃນພາກພື້ນອາຊີອາຄະເນ ເທົ່ານັ້ນ.

ຍຶດຄອງລາວ ແບບ ຖອຍ ອ ກ້າວ ບຸກ ສີ ກ້າວ

ພາຍຫລັງທີ່ພວກເຂົາ ສາມາດ ຄວບຄຸມ ກອງ ກຳລັງ ປະກອບອາວຸດ ແລະ ພັກກຽານ ຂອງໂກສອນ ໄດ້ແລ້ວ ກຸ່ມ ເລຢວນ ຄິດວ່າ ຈະສາມາດ ປະຕິບັດ ກົນອຸບາຍ ກືນກືນ ລາວ ໄດ້ຢ່າງງ່າຍດາຍ ; ແຕ່ ຂບວນປະຕິວັດ ຂອງສັງຄົມ ຊື່ງພັດ ມີການວິວັທ ໄປຕາມ ພາວະ ຂອງມັນຕ່າງຫາກ ຊື່ງບໍ່ ມີຜູ້ໃດສາມາດ ຕ້ານທານໄດ້ ດັ່ງນັ້ນ "ຢູ່ບ່ອນໃດ ຫາກມີ ການ ກົດຂີ່ຂົ່ມເຫັງ ບ່ອນຫັ້ນ ຍ່ອມມີການຕ້ານທານຄືນ" - "ບ່ອນ ໃດ ມີການຄວບຄຸມ ບ່ອນນັ້ນ ກໍ່ຍ່ອມມີການ ຕໍ່ສູ້ ຕ້ານ ການ ຄວບຄຸມຄືນ".

ນັບຕັ້ງແຕ່ ພວກເຂົາ ເຮັມໄຄສະນາ ແຜນການສ້າງ ຕັ້ງ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ເພື່ອເປັນການ ຢັ້ງຫາງສຽງ ໃບຫມູ່ ພັກກຽານ ແລະ ປະຊາຊົນລາວ ໃນເຂດທີ່ເຂົາ ຄວບຄຸມ ຢ່າງ ເປີດແປນ ໃນທ້າຍທົດສັດ ທີ່ 6 (ຣະຫວ່າງ ປີ 1967-1971) ເປັນຕົ້ນມາ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຢູ່ໃນກຸ້ນແຖວ ຂອງພັກກຽານ

ແລະ ປະຊາຊົນລາວ ຕໍ່ການ ຄວບຄຸມ ຂອງ ວຽດນາມ ກໍ່ນັບ
ມື້ ນັບຂຽນຕົວ ຈົນວ່າ ຢູ່ໃນບາງທ້ອງຖິ່ນ ໄດ້ມີການ ປະທະ
ກັນ ກັບວຽດນາມ ດ້ວຍອາວຸດກໍ່ມີ ເຊັ່ນ ກໍ່ຣະນີ ການລຸກຮື
ຂຶ້ນ ຂອງທະຫານລາວ ຢູ່ທາງພາກໃຕ້ເປັນຕົ້ນ.

ເຖິງວ່າ ກຸ່ມເລຢວນ ໄດ້ດຳເນີນ ການປາບປາມ
ຂບວນ ບໍ່ພໍໃຈ ແລະຕ້ານພວກເຂົາຄືນ ຢ່າງບໍ່ເຖືອນກໍ່ຕາມ
ແຕ່ຂບວນກາຍ ດັ່ງກ່າວ ບໍ່ພຽງແຕ່ ບໍ່ໄດ້ລົດນ້ອຍຖອຍລົງ
ຫາກຍັງນັບມື້ ແຜ່ລາມ ອອກໄປ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ໄດຍສະ
ເພາະ ແມ່ນໃນປີ 1972 ຊຶ່ງແມ່ນຣະຍະທີ່ພວກເຂົາ ປັ້ນແຕ່ງ
ທິສດີ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ການພົວພັນແບບພິເສດຣະຫວ່າງ
ລາວ-ວຽດ" ຊຶ່ງພວກເຂົາໄດ້ຫລອກລວງວ່າ : "ແມ່ນກົດເກນ
ທັງແມ່ນ ແນວທາງຍຸທສາດການປະຕິວັດລາວ-ວຽດ" ; ອົບ
ຣົມ ພວກເຂົາ ໃຫ້ຖື ເປັນແນວທາງການເມືອງ ອັນເປັນຕາຍ
ຂອງພັກໄກສອນ ທັງນີ້ ກໍ່ແມ່ນ ເພື່ອປູ ຫົນທາງ ດ້ານແນວ
ຄິດ ໃຫ້ແກ່ ການປະຕິບັດແຜນຍຸທສາດ ສ້າງຕັ້ງ "ສຫະພັນ
ອິນໄດຈິນ" ອັນເປັນເຫດ ໃຫ້ ຄວາມຂັດແຍ່ງ ຣະຫວ່າງ ພ
ນັກງານລາວ ແລະ ປະຊາຊົນລາວ ຜູ້ຮັກຊາດ ກັບວຽດນາມ
ຜູ້ໃຜຜັນ ຢາກກິນກິນລາວ ນັບມື້ ເຄັ່ງຕຶງ ແລະ ກວ້າງຂວາງ
ຢ່າງບໍ່ເຄີຍມີມາກ່ອນ.

ຕໍ່ຫນ້າສະພາບການດັ່ງກ່າວນີ້ ໃນກາງປີ 1972 ກຸ່ມຜູ້
ນຳວຽດນາມ ກໍ່ມີ ກົນອຸປາຍ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຖອຍກ້າວນຶ່ງ

ເພື່ອ ບຸກສາມກ້າວ" ມາໃຊ້ ; ຊຶ່ງໃນພາກຕົວຈິງ ພວກເຂົາໄດ້ ດຳເນີນໄປດັ່ງນີ້ :

ໃນຂັ້ນທຳອິດ ພວກເຂົາໄດ້ສັ່ງຖອນ ພັກກຸງານ ການເມືອງ ວຽດນາມ ທັງຫມົດ ອອກຈາກເຂດປົດປ່ອຍ ຂອງລາວ ເອົາ ເຫລືອໄວ້ ແຕ່ພຽງພັກກຸງານ ວິຊາການ ພ້ອມທັງໄຄສະນາວ່າ ເອົາພວກເຫລົ່ານີ້ ກັບຄືນເມື່ອ ຮຳຮຽນໃຫມ່ ຍ້ອນມີຄວາມ ຜິດພາດ ດ້ານວິທີເຮັດວຽກ ກ່ຽວກັບພັກກຸງານ ແລະ ຈະກັບ ຄືນມາຊ່ວຍລາວ ອີກໃຫມ່ ຖ້າວ່າ ຝ່າຍລາວເຫັນວ່າຈຳເປັນ. ແຕ່ ຄວາມຈິງແລ້ວ ແມ່ນພວກເຂົາ ໄດ້ຖອນ ພັກກຸງານ ເຫລົ່ານັ້ນ ຄືນເມື່ອ ເພື່ອຖອດຖອນ ບົດຮຽນ ກ່ຽວ ກັບການ ຄວບຄຸມ ລາວໃຫ້ເລິກເລບ ກວ່າເກົ່າ ; ເພື່ອສແດງວ່າ ຕົນ ມີ ຄວາມຈິງໃຈ ແລະເຈຕນາດີ ຕໍ່ລາວ ກຸ່ມຜູ້ນຳ ວຽດນາມ ຍັງ ໄດ້ປົດ ນາຍພົນ ຫງຽນຈວງວິງ ອອກຈາກ ຕຳ ແຫ່ງໆ ຫົວຫນ້າ ອົງການ "ເຊເປ 38" ແລ້ວສົ່ງເຂົາຜູ້ນີ້ ອອກ ໄປເປັນ ເອກອັດ ຮາຊທູດ ຢູ່ປັກກິ່ງ ປະເທດ ສປ ຈີນ.

ໃນບົດຮຽວກັນນັ້ນ ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້ ວາງລະຄອນ ຕລົກ ອີກສາກນຶ່ງ ຄື ຈັດຕັ້ງອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ການໄປຢ້ຽມຢາມຮາ ໂນຍ ຂອງຜູ້ແທນຂັ້ນສູງສຸດ ຂອງແນວລາວຮັກຊາດ " ໂດຍ ໄຮ້ຮ້ອງສັລເສີນ "ຄວາມສຳພັນພິເສດ ຣະຫວ່າງລາວ/ວຽດ" ຕ່າງຍົກຍ້ອງຊຶ່ງກັນແລະກັນ ແລະອອກ ຖແລງການຮ່ວມ

ເພື່ອຫລອກລວງ ຫາງສຽງ ຂອງໂລກ ແລະ ຫວັງຈະຣະງັບ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈຂອງພັກງາຍແລະ ປະຊາຊົນ ລາວ ຜູ້ຮັກຊາດ.

ແຕ່ວ່າ ພົນສຸດທ້າຍ ເລ່ຫລ່ຽມ ດັ່ງກ່າວ ກໍບໍ່ສາມາດ ລົບເລືອນ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ຂອງພັກງາຍ ແລະ ປະຊາຊົນ ລາວ ສ່ວນຫລາຍໄດ້ ; ດັ່ງນັ້ນ ກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຽດນາມ ໄດ້ສ້ຽມ ສອນ ກຸ່ມໄກສອນ ໃຫ້ເອົາມາຕຣາກາຍ ຢ່າງສຽບຂາດ ໃຊ້ຕໍ່ ພັກງາຍ ຂອງຕົນ ຕໍ່ "ຜູ້ໃດ ຫາກຕ້າຍທາຍ ຫລື ມ້າງເພ ຄວາມ ສາມັກຄີ ແບບພິເສດ ຣະຫວ່າງລາວ/ວຽດ" ນີ້.

ຕໍ່ມາ ໃນຕົ້ນປີ 1973 ; ກຸ່ມຜູ້ນຳວຽດນາມ ກໍໄດ້ ສແດງ ລະຄອນຕລົກ ສາກໃຫມ່ ໄດຍໃຫ້ ເລຢວນ ເອງ ນຳ ຄນະ ຜູ້ແທນ ຂັ້ນສູງ ຂອງວຽດນາມ ມາຢ້ຽມຢາມ ເມືອງ ວຽງໄຊ ແບບຕັ້ງແກ້ງ ແຕ່ງແປງ.

ໃນໄອກາດນີ້ ເລຢວນ ໄດ້ຮຽກໂຮມ ພັກງາຍ ວຽດ ນາມ ທີ່ມາຄວບຄຸມ ຢູ່ລາວ ແລ້ວ ເຮັດຕັ້ງຕື້ ເວົ້າຕຳນິ ພວກ ເຂົາວ່າ "ແນວທາງ ຂອງກຸ່ມ ຜູ້ນຳວຽດນາມ ນັ້ນ ແມ່ນຍຶດ ຫມັ້ນ ຕາມຫລັກກາຍ ຣັດທິສາກົນ ກັມມາຊິບແທ້ " ; ສ່ວນ ພຶດຕິກັມ ທີ່ພິດພາດ ນັ້ນ ແມ່ນຂອງພັກງາຍ ຂັ້ນປະຕິບັດ ຈຳນວນໜຶ່ງເທົ່ານັ້ນ.

ທັງຫມົດນີ້ ແມ່ນ ກົນອຸບາຍ ອັນເລິກແລບ ຂອງກຸ່ມ ຜູ້ນຳ ວຽດນາມ ເພື່ອຫລອກລວງ ພັກກ່າວ ແລະ ປະຊາຊົນ ລາວ ດ້ວຍຫວັງວ່າ ຈະປະຕິບັດຍຸທສາດ "ຖອຍກ້າວໜຶ່ງ ແລ້ວ ຈະບຸກເຂົ້າຄຸກຄາມ ແລະ ຍຶດຄອງລາວ ຢ່າງຮອບດ້ານ ແລະສິ້ນເຊີງ ໃນຂັ້ນຕໍ່ໄປ " .

ເນື່ອງຈາກວ່າ ບໍ່ສາມາດ ຕີອາຄາ ສະພາບການ ໃນປີ 1975 ໄດ້ຢ່າງຖືກຕ້ອງ ຈຶ່ງເຮັດໃຫ້ ເລຢວນ ຕົກຢູ່ ໃນທ່າຮັບ ພາຍຫລັງ ທີ່ປະຊາຊົນ ກັມພູຊາ ສາມາດ ບົດບໍ່ອຍຕົນເອງໄດ້ ຢ່າງສິ້ນເຊີງ ແຕ່ວ່າ ເຫດການ ດັ່ງກ່າວນີ້ ໄດ້ສ້າງເງື່ອນໄຂ ອັນສະດວກ ໃຫ້ ກຸ່ມ ເລຢວນ ໃນການບຸກຮຸກ ເຂົ້າຍຶດ ພາກ ໃຕ້ ຂອງວຽດນາມແລະການຍຶດອຳນາດ ໂດຍສັບຕິ ໃນທົ່ວ ປະເທດລາວ ໄປຄຽງຄູ່ ກັບການເຮັດໃຫ້ ພາກເຫນືອ ແລະ ພາກໃຕ້ ເປັນເອກກະພາບກັນນັ້ນ ກຸ່ມເລຢວນ ກໍເລີຍ ຂຶ້ນ ຂຶ້ນ ດຳເນີນແຜນ ຍຸທສາດ ສ້າງຕັ້ງ ອັນທີ່ ພວກເຂົາເອີ້ນ ວ່າ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ແຕ່ວ່າ ເວລານັ້ນ ໄດ້ເກີດມີ ອຸປ ສັກໃຫຍ່ ຂັດຂວາງ ແຜນການດັ່ງກ່າວ ຄື ຣັຖບານປະຊາທິ ປະຕັຍ ກັມພູຊາ ບໍ່ຢອມຂຶ້ນກັບກຸ່ມເລຢວນ ນັ້ນເອງ.

ດັ່ງນັ້ນ ກຸ່ມເລຢວນ ຈຶ່ງໃຊ້ທຸກກົນອຸບາຍ ແລະ ເລ່ ຫລ່ຽມ ອັນຫ້ຽມໄຫວ ເພື່ອນາບຊູ່ ກັມພູຊາ ດ້ວຍກຳລັງ ອາ ດຸດ ກໍ່ການຮັຖປະຫານ ຫວັງໄຄ່ນລົ້ມ ບັນດາ ຜູ້ນຳ ກັມພູຊາ ປະຊາທິປະຕັຍ ແຕ່ບໍ່ເປັນພົນສຳເລັດ ສຸດທ້າຍ ພວກເຂົາ

ຈຶ່ງໃຊ້ກຳລັງ ທະຫານວຽດນາມ ສອງແສນ (200.000) ຄົນ ເຂົ້າຮຸກຮານ ກັມພູຊາ ຢ່າງບັງອາດ ເປີດແປນ ໂດຍບໍ່ ເອົາ ຫົວຊາ ຕໍ່ຫາງສຽງ ຂັດສ້າງ ແລະ ກ່າວປະນາມ ຈາກປະຊາ ຊົນ ກັມພູຊາ ແລະ ປະຊາຊົນ ຜູ້ຮັກຫອມ ຄວາມເປັນທັນ ໃນ ທົ່ວໂລກເລີຍ.

ຫລັງຈາກ ຍຶດອຳນາດ ໃນທົ່ວປະເທດ ແລະ ປະກາດ ສ້າງຕັ້ງ ສາທາລະນະລັດປະຊາທິປະຕັຍ ປະຊາຊົນລາວ ໃນ ວັນທີ 2 ທັນວາ 1975 ແລ້ວ ກຸ່ມເລຢວນ ກໍຝ່າວຍົກກຳລັງ ທະຫານ ຂອງພວກເຂົາ ມາຍຶດຕັ້ງ ຢູ່ຕາມແຄມ ຍຸທສາດ ສົງ ຄັນ ຂອງລາວ ເປັນຕົ້ນແມ່ນ ທົ່ງໄຫຫີນ ເຊໄນ ແລະ ພູພຽງ ບໍຣິເວນ ທັນທີໂລດ.

ພ້ອມກັນນັ້ນ ພວກເຂົາ ກໍຊັບຊ້ຽວ ຂຍາຍອົງການ ສົ່ງບອກ "ເຊເປ 38" ຊຶ່ງແມ່ນ ຫຼາງໆ ຮົວ ເປັນຫົວຫນ້າ ແຕ່ຖ້າ ພາແດງ ເມືອງວຽງຢາໄຊ ມາແບບຂ້າງສຳນັກງານ ຂອງສູນກາງພັກລາວ ຢູ່ຫລັກ 6 ທັນທີໂລດ ເພື່ອທຳການ ຄວບຄຸມ ແລະ ຊີ້ນຳ ພັກ ແລະ ຣັດບາບໄກສອນ ໂດຍກົງ. ອັນນີ້ ແມ່ນ ຈັງຫວະ ທີ່ 1.

ຕໍ່ມາ ໃນຈັງຫວະທີ່ 2 ກໍຄື : ເລຢວນ ແລະ ຝາມວັນດົງ ໄດ້ນຳ ອັນທີ່ເອີ້ນ ວ່າ "ຄນະຜູ້ເທບສັນຫວະໄມຕຣີ " ຂອງພັກ ແລະ ຣັດບາບ ວຽດນາມ ມາຢ້ຽມຢາມ ວຽງຈັນ ແລະ ໄດ້

ສວຍໂອກາດນີ້ ເຊັ່ນ ອັນທີ່ ພວກເຂົາ ເອີ້ນວ່າ "ສົນທິສັນຍາ ມິຕພາບແລະ ການຮ່ວມມືຣະຫວ່າງລາວ/ວຽດ " ແລະສັນ ຍາອື່ນໆ ອີກຈຳນວນໜຶ່ງ ກຳນົດຊາຍແດນ ລາວ/ວຽດ ໃນວັນ ທີ່ 17 ກໍຣະກະດາ 1977.

ບັນດາສົນທິສັນຍາ ແລະສັນຍາ ຕ່າງໆ ເຫລົ່ານັ້ນ ລ້ວນ ແລ້ວ ແຕ່ແມ່ນ ສັນຍາ ຣະຫວ່າງ "ແຫລ່ງກັບບາຍ". ສັນຍາ ດັ່ງກ່າວ ບໍ່ມີ ຄວາມສເມີພາບ ແລະ ເປັນສາຍໄສ້ ຜູກມັດລາວ ໃຫ້ ຂຶ້ນ ກັບວຽດນາມ ຢ່າງສິ້ນເຊີງ ຕາມແຜນຍຸ ທສາດ ສ້າງຕັ້ງ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ໂດຍອີງ ໃສ່ ສັນຍາ ຕ່າງໆ ທີ່ກ່າວມານັ້ນ.

ກຸ່ມລະຢວນ ໄດ້ສົ່ງຄນະຜູ້ແທນ ແຕ່ ຂັ້ນສູງ ຮອດຂັ້ນ ສູນກາງພັກ ແລະຣັດຖບານ ຈົນຮອດຂັ້ນແຂວງ ມາເຊັ່ນສັນ ຍາ ຣະຫວ່າງ ກະຊວງ ກັບກະຊວງ ຣະຫວ່າງ ແຂວງ ກັບ ແຂວງ ໂດຍທາງລັບ ແລະ ທາງເປີດເຜີຍ ຊຶ່ງແມ່ນ ກົນອຸ ບາຍ ອັນມີດົນນານໜຶ່ງ ເພື່ອໃຫ້ ກຸ່ມ ລະຢວນ ສົ່ງກອງທະ ຫານ ປະຈຳການຢູ່ວຽດນາມ ຈຳນວນ ຫລາຍຫມື່ນຄົນ ເຂົ້າ ມາຍຶດຄອງລາວ ແລະ ສົ່ງ ອັນທີ່ ເອີ້ນວ່າ "ນັກຊ່ວຍຊາວ" ຫລື "ທີ່ປຶກສາ" ຫລາຍພັນຄົນ ເຂົ້າມາຄວບຄຸມທຸກຂແງ ຂອງພັກ ແລະ ຣັດຖບານ ຂອງໂກສອນ ຢ່າງ "ຖືກຕ້ອງຕາມ ກົດຫມາຍ" .

ແຕ່ໃນ ຂນະດຽວກັນນັ້ນ ພວກເຂົາ ກໍພາຍາຍາມ ຂັດ
 ຂວາງ ຫນ່ວງຫນ່ວງ ການພື້ນຟູ ແລະສ້າງສາ ເສດຖະກິດ ແຫ່ງ
 ຊາດ ຂອງລາວ ດ້ວຍຫລາຍຮູບ ຫລາຍວິທີການ ເປັນຕົ້ນ
 ແມ່ນ ພວກເຂົາ ໄດ້ປະດິດ ຄິດແຕ່ງ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ການດັດ
 ສ້າງ ແລະ ກໍ່ສ້າງສັງຄົມນິຍົມ" ດ້ວຍການສ້າງສອນ ໃຫ້ຮັກ
 ບາບ ລາວ ດຳເນີນ ການຮີບຮີ້ ແລະ ການປຸ້ນສະດົມ ຊາວໄອ່
 ຊາວນາ ລາວ ດ້ວຍການ ທີ່ພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ "ຂບວນຫັນ
 ປ່ຽນເປັນສຫະກອນກະເສດ" ທັງນີ້ ໄດຍໃຊ້ ອຳນາດ ຣັດ ບັງ
 ຄັບໃຫ້ຊາວນາ ໄປເຂົ້າ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ສຫະກອນກະເສດ"
 ແລະ ເສັງ "ພາສິກະສິກັມ" ຊຶ່ງແມ່ນການ ຊຸດຮິດ ຊາວນາ
 ລາວ ໄດຍກົງ.

ການກະທຳ ດັ່ງກ່າວ ຂອງພວກເຂົາ ບໍ່ພຽງແຕ່ ເຮັດ
 ໃຫ້ ການພະລິດ ຂອງລາວ ພື້ນຟູຄືນບໍ່ໄດ້ເທົ່າໃດ ເທົ່ານັ້ນ ແຕ່
 ມັນເຮັດໃຫ້ທຸກຂແນງການ ມີຄວາມຊຸດໄຊມລົງ ອັນເປັນ
 ເຫດໃຫ້ ປະຊາຊົນລາວ ທຸກຊັ້ນວັນນະ ໃນທົ່ວປະເທດ ປະສົບ
 ກັບ ການພິດເຄື່ອງ ທາງດ້ານເສດຖະກິດ ຢ່າງຮ້າຍແຮງ ແລະ
 ບວກໃສ່ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ກັບການປົກຄອງແບບ "ຟາຊິສ" ໃນ
 ຫມູ່ ພັກງາຍ ແລະ ປະຊາຊົນລາວໃນທົ່ວປະເທດ ຈຶ່ງໄດ້
 ເກີດ ມີຂບວນການ ຄັດຄ້າຍ ຕ້າຍຢັນ ພວກເຂົາ ນັບມື້ ນັບ
 ທະວີຄຸນ.

ເພື່ອສະກັດກັ້ນ ຂບວນການ ບໍ່ພໍໃຈ ດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາ ໄດ້ໃຊ້ ການນາບຊູ່ ວ່າ ໃຜຂັດຄ້າງ ຈະເອົາໄປສັມມະນາ ແຕ່ເມື່ອເຫັນວ່າ ການນາບຊູ່ດ້ວຍວາຈາ ບໍ່ໄດ້ພົບ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງດຳເນີນການປາບປາມ ດ້ວຍການຈັບກຸມ ຄຸມຂັງ ປະຊາຊົນ ທຸກຊັ້ນວັນນະ ຮວມທັງພັກງານ ຂອງຮັດ ຢູ່ໃນຕົວເມືອງ ຢູ່ໃນຊົນນະບົດ ເປັນການໃຫຍ່ ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ ເກີດບັນຍາກາດ ສະຫ້າງຢ້າງກົວ ບົກຄຸມທົ່ວປະເທດ ເຮັດໃຫ້ ຄົນລາວ ບໍ່ຮູ້ວ່າ ທີ່ທົນທານ ຕໍ່ການ ບົກຄອງແບບ ບ່າເຖືອນນັ້ນ ບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງຈຳເປັນ ຕ້ອງປະຖິ້ມ ເຮືອນຊານ ບ້ານຊ່ອງ ປະໄສ່ ປະສວນ ແລະ ຊັບສົມບັດ ສ່ວນຕົວ ແລ້ວຂ້າງນ້ຳຂອງ ເອົາຕົວລອດ ຫນີຕາຍ ໄປເປັນຊາວອົພຍົບ ຢູ່ຕາມສູນ ອົພຍົບ ຕ່າງໆໃນປະເທດໄທ ເພື່ອ ຈະໄດ້ໄປ ລີ້ພັຍການເມືອງ ໃນ "ປະເທດ ທີ່ 3" ຕໍ່ໄປ.

ການກະທຳ ຂອງກຸ່ມ ເລຢວນ ທີ່ຊອກ ໃຫ້ ຄົນລາວ ຫນີອອກ ຈາກ ບ້ານເກີດ ເມືອງນອນ ຂອງຕົນ ນັ້ນ ກຳນອນ ຢູ່ ໃນເລ່ກົນ ຂອງພວກເຂົາ ໃນການເຮັດໃຫ້ ປະເທດລາວ ເປັນ "ບ້ານແຕກສແລກຂາດ - ບ້ານເບົາ ເມືອງຮ້າງ" ເພື່ອ ຈະເປັນໂອກາດ ອັນດີ ໃຫ້ພວກເຂົາ ຍົກຍ້າຍ ເອົາຄົນວຽດນາມ ທີ່ອ້າງອິ ແລະ ທຸກຍາກ ຢູ່ໃນປະເທດ ເຂົາ ແລະຊາວວຽດນາມ ຕ່າງດ້າວ ທີ່ແມ່ນ ແນວທີ່ 4 ຂອງວຽດນາມ ຢູ່ເມືອງໄທ ຊຶ່ງຮັດບາງໄທ ບໍ່ເພື່ງປຣາຖນາ ເຂົ້າມາແທນ ; ນອກຈາກນີ້ ພວກເຂົາ ຍັງ ໄດ້ສ້ຽມສອນ ໃຫ້ ຮັດບາງລາວ ກໍ່

ສະຖານະການ ເຄັ່ງຕຶງ ຢູ່ຕາມຊາຍແດນ ລາວ/ໄທ ແລະ ລາວ/ຈີນ ດ້ວຍການເກາະພິດ ປະເທດເພື່ອນບ້ານ ເຫລົ່ານີ້ ດ້ວຍການທະຫານ ທັງນີ້ ກໍແມ່ນ ເພື່ອ ຈະນຳເອົາ ກອງທະ ຫານ ຂອງເຂົາ ມາຍຶດຄອງລາວ ນັບມື້ນັບຫລາຍຂຶ້ນ ແລະ ເປັນ ແບບຖາວອນ ຕລອດໄປ.

ໃນ ຈັງຫວະ ທີ່ 3 : ແມ່ນ ພວກເຂົາໄດ້ຈັດຕັ້ງ ໃຫ້ໄກ ສອນ ນຳຄນະ ໄປຮ່ວມປະຊຸມໃຫຍ່ ພັກຄອມມູນິດ ວຽດນາມ ເພື່ອຍົກຍ້ອງ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ພັກຄອມມູນິດ ຂອງວຽດ ນາມ ມີຄຸນງາມຄວາມດີ ໃນການຊ່ວຍເຫລືອ ໃຫ້ລາວ ໄດ້ຮັບ ການບົດບັອຍ" ພ້ອມທັງ ຕີຣາຄາ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ການພົວ ພັນພິເສດ ຣະຫວ່າງ ລາວ/ວຽດ" ແມ່ນ ແນວທາງ ຄຸທສາດ ທີ່ມີ ລັກສນະກົດເກນ ແຫ່ງຂບວນການປະຕິວັດ.

ຄວາມຈິງ ແລ້ວ ທັງຫມົດນີ້ ກໍແມ່ນ ເພື່ອກຽມ ຫາງ ສຽງ ໃຫ້ແກ່ການສົ່ງທະຫານ ແລະ ພັກກາງ ວຽດນາມ ເຂົ້າມາ ຍຶດຄອງລາວ ຢ່າງເປີດເຜີຍ. ແຕ່ມາຮອດ ທ້າຍປີ 1977 ກໍຣະນີ ທີ່ວຽດນາມ ລ່ວງລ້າຊາຍແດນ ກັມພູຊາປະຊາ ທິປະຕັຍ ຊື້າພັດໄດ້ ກໍໃຫ້ເກີດ ຄວາມເຫັນໃຈ ກັມພູຊາ ຂຶ້ນໃນ ຖັນແຖວ ພັກກາງ ແລະ ໃນຫມູ່ ປະຊາຊົນລາວ ຢ່າງ ກວ້າງ ຂວາງ ດັ່ງນັ້ນ ຄວາມບໍ່ພໍໃຈ ແລະ ຄວາມ ຄິດຕ້ານ ວຽດນາມ ຈຶ່ງ ພື້ນຄືນມາໃຫມ່ອີກ.

ຕໍ່ຫນ້າສະພາບການ ທີ່ເປັນອັນຕຣາຍ ດັ່ງກ່າວ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງ ໄດ້ປ່ຽນ "ລູກໄມ້ໃຫມ່" ດ້ວຍການ ຈຶ່ງທ່າໄວ້ຊົ່ວຄາວ ຈົນຮອດເດືອນ ກໍລະກະດາ 1978 ກຸ່ມລະຢວນ ກໍໄດ້ສ້ຽງສອນ ໃຫ້ຮັກບາບ ລາວ ໄຂບັ້ນໄຄສະນາ ຍົກຍ້ອງ ອັນທີ່ພວກເຂົາ ເອີ້ນວ່າ "ສົນທິສັນຍາ ສັນຕິພາບ ແລະການຮ່ວມມື ຣະຫວ່າງລາວ/ວຽດ" ຄົບຮອບ 1 ປີ ; ພ້ອມກັນນັ້ນ ພວກເຂົາ ກໍເລີ່ມ ປຸກບັ້ນ ທາງສຽງ ຕ້ານປະເທດຈີນ ຢູ່ໃນຖັນແຖວ ພັກງາຍ ແລະ ໃນຫມູ່ ປະຊາຊົນລາວ ທັງນີ້ ກໍແມ່ນ ເພື່ອບົກບິດ ແຜນຍຸທສາດ ກົນກິນລາວ ພວກພວກ ເຂົານັ້ນ ເອງ.

ພາຍຫລັງ ທີ່ພວກເຂົາ ເຂົ້າຮຸກຮານ ປະທດ ກັມພູຊາ ປະຊາທິປະຕັຍ ຢ່າງບັງອາດ ເປີດແປນ ໃນທ້າຍປີ 1978 ໂດຍສະເພາະ ຢ່າງຍິ່ງ ໃນຂນະ ທີ່ ກອງທະຫານ ຊາຍແດນຈີນ ໄດ້ກ່າວໂຈມຕີ ພວກເຂົາຄືນ ຢູ່ຕາມຊາຍແດນຈີນ/ວຽດນາມ ໃນຕົ້ນປີ 1979 ; ກຸ່ມລະຢວນ ກໍໄດ້ສວຍໂອກາດ ນີ້ ເປີດບັ້ນໄຄສະນາ ຕ້ານຈີນ ຢ່າງເປີດເຜີຍ ແລະ ສອນໃຫ້ລາວ ມ້າງເພ ສາຍພົວພັນ ມິຕພາບ ລາວ/ຈີນ ຢ່າງເປັນຣະບົບ ໂດຍຖິ້ມໂທດ ໃສ່ ພ່າຍຈີນວ່າ ເປັນຜູ້ກໍ່ ຄວາມຫຍຸ້ງຍາກ ນາໆປະການ ທັງນີ້ ກໍເພື່ອຫວັງ ຢາກເຮັດໃຫ້ ແນວຄິດ ຕ້ານວຽດນາມ ໃນຖັນແຖວ ພັກງາຍ ແລະ ໃນຫມູ່ ປະຊາຊົນລາວ ໄຍະຍາຍ ພ້ອມລົງໄປນັ້ນເອງ.

ໃນຂະນະດຽວກັນ ກຸ່ມລະຢວນ ກໍສວຍ ເອົາ ໄອກາດ ນີ້ ທຸ່ມເທ ກຳລັງ ທະຫານ ຂອງພວກເຂົາ ມາຍຶດ ຢູ່ ທຸກຈຸດທີ່ ສຳຄັນ ຂອງລາວ ; ແລະໄດ້ຍົກ ຈຳນວນ ທະຫານວຽດນາມ ທີ່ຍຶດລາວ ຂຶ້ນເຖິງ 60.000 ຄົນ ພ້ອມທັງ ໄດ້ສົ່ງພັກງາຍ ວຽດນາມ ຄຸມເສື້ອ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ທີ່ປຶກສາ" ແລະ "ຜູ້ຊ່ຽວ ຊາຍ" ເຂົ້າມາຄວບຄຸມ ຣັດຸບາຍລາວ ແຕ່ ສຳນັກ ນາຍົກ ທຸກກະຊວງທະບວງກົມ ລົງເຖິງ ອຳນາດ ການປົກຄອງ ທ້ອງ ຖິ່ນ ຢ່າງຫນາແຫນ້ນ ອັນໄດ້ເຮັດໃຫ້ ປະເທດລາວ ທັງປະ ເທດ ກາຍເປັນເມືອງຂຶ້ນ ຂອງວຽດນາມ ຢ່າງສິ້ນເຊີງ.

ມາເຖິງ ເດືອນ ພຶສພາ 1979 ຣັດຸບາຍໂກສອນ ຈຳ ຕ້ອງ ປະກາດໃຫ້ໂລກຮູ້ ເປັນເທື່ອທຳອິດ ວ່າ ມີກອງທະຫານ ວຽດນາມ ຢູ່ໃນລາວ ໂດຍອ້າງວ່າ ແມ່ນ ການປະຕິບັດຕາມ ສົນທິສັນຍາ ທີ່ 2 ປະເທດໄດ້ເຊັນກັນ ເພື່ອຕ້ານກັບ ອັນທີ່ ພວກເຂົາເອີ້ນວ່າ "ການຂົ່ມຂູ່ ຂອງຈີນ".

ຄວາມຈິງແລ້ວ ມັນເປັນພຽງລ່າງລ່າງ ຂອງກຸ່ມ ລະ ຢວນ ທີ່ຫວັງ ຈະເຮັດໃຫ້ ການຍຶດຄອງລາວ ດ້ວຍການທະ ຫານ ຂອງພວກເຂົາ ນັ້ນ ເປັນການ "ຖືກຕ້ອງຕາມກົດ ຫມາຍ" ນັ້ນເອງ.

ບົດສຸບ

ມາເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ພໍທີ່ຈະ ສລຸບ ໄດ້ວ່າ ປະເທດລາວ ໄດ້ຖືກ ຕົກໄປເປັນເມືອງຂຶ້ນ ເບບພິເສດ ຂອງກຸ່ມ ເລຢ່ວນ ຂອງວຽດນາມ ຢ່າງສິ້ນເຊີງ ເພາະ ພວກ ເຂົາໄດ້ຍຶດຄອງລາວ ດ້ວຍການທະຫານ ແລະ ຄວບຄຸມ ດ້ານ ອື່ນໆ ອີກດ້ວຍ.

1/ ກ່ຽວກັບພັກ

ພວກເຂົາໄດ້ສົ່ງອົງການສົ່ງນອກ ກ່ຽວກັບວຽກງານ ຂອງພັກ ຊຶ່ງປະກອບ ໄປດ້ວຍ ທຸກຂແຍງ ວຽກງານ ມາປະ ຈຳ ຢູ່ແບບຂ້າງ ພັກປະຊາຊົນປະຕິວັດລາວ ທີ່ຫລັກ 6 ວຽງ ຈັນ.

ການຕົກລົງ ມາຕຣາການຕ່າງໆ ແລະ ຮ່າງເອກກະ ສາຍ ສຳຄັນຕ່າງໆ ນັບແຕ່ມະຕິຂອງກົມການເມືອງ ຄນະກັນ ມະການ ສູນກາງ ຄຳປາສັຍ ບົດຮາຍງານ ແລະ ໄທຣະເລກ ສູນກາງພັກ ລົງຮອດຄຳສັ່ງ ແລະຄຳແນະນຳ ຕ່າງໆ ຂອງ ພັກລາວ ກໍລ້ວນແຕ່ ແມ່ນ ອົງການ "ເຊເປ 38" ດັ່ງກ່າວ ເປັນຜູ້ຮັບພິດຊອບ ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ແຕ່ງອອກໃຫ້ທັງຫມົດ.

ການຄວບຄຸມຄນະພັກ ຂັ້ນແຂວງ ຂອງລາວ ນອກຈາກ ໃຫ້ ອົງການ ສົ່ງນອກ ດັ່ງກ່າວ ມາຂ້າງເທິງນີ້ ເປັນຜູ້ບົງບາງ ໃຫ້ ພັກໄກສອນ ຊື່ນຳ ແລະອອກ ຄຳສັ່ງ ກ່ຽວກັບ ທຸກໆວຽກງານ ຂອງພັກ ແລ້ວ ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ ໃຫ້ "ຮອງເລຂາທິການ" ຜູ້ນຶ່ງ ໃນຄນະພັກ ຂອງແຂວງ ຂອງວຽດນາມ ທີ່ມີຊາຍແດນ ຕິດກັບແຂວງຕ່າງໆ ຂອງລາວ ຮັບຜິດຊອບ ຄວບຄຸມ ຄນະ ພັກ ແຂວງ ຂອງລາວ ໂດຍກົງ.

2/ ກ່ຽວກັບ ອຳນາດ ການປົກຄອງ

ພວກເຂົາໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ "ຮອງນາຍົກຣັດຖຸມົນຕຣີ" ຂອງວຽດນາມ ຜູ້ນຶ່ງ ມາຮັບຜິດຊອບ ຄວບຄຸມ ທັງພັກ ແລະ ຣັດຖບານລາວ ພ້ອມກັນນັ້ນ ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ "ຮອງຣັດຖຸມົນຕຣີວຽດນາມ" ຜູ້ນຶ່ງ ໃນແຕ່ລະກະຊວງ ເປັນຫົວຫນ້າ ອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຄນະທີ່ປຶກສາ" ມາປະຈຳ ຫລື ທຽວມາ ຊື່ນຳ ວຽກງານ ໃຫ້ຣັດຖຸມົນຕຣີ ວ່າການລາວ ໃນທຸກ ກະຊວງ ແລະ ຄນະກຸ່ມມະການ ທຽບເທົ່າ ກະຊວງຂອງລາວ.

ພິເສດ ແມ່ນ ພວກເຂົາ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ "ນາຍ" ດັ່ງທີ່ກຸ່ມມະການ ສູນກາງ ພັກຄອມມູນິດ ວຽດນາມ ຣັດຖຸມົນຕຣີ ປະຈຳສຳນັກ ຍານົກຣັດຖຸມົນຕຣີ ວຽດນາມ ມາຄວບຄຸມ ແລະ ຊີ້ນຳ ສຳນັກ ນາຍົກ ຣັດຖຸມົນຕຣີ ລາວ ໂດຍກົງ.

ຢູ່ຂັ້ນກົມ ຂອງກະຊວງຕ່າງໆ ເຊັ່ນ ກົມ ຄົ້ນຄວ້າ ແລະ ຮຽບຮຽງ ກົມສ້າງຄູ ຂອງກະຊວງສຶກສາ ກົມຫນັງສືພິມ ແລະ ຂ່າວສານ ກົມສະຖິຕິ ກົມສັນຕິບາບ ແລະ ອື່ນໆ ພວກເຂົາ ກໍ່ໃຊ້ຮູບການ "ຄນະຜູ້ຊ່ວຍຊານ" ດ້ານວິຊາການຄວບຄຸມ ໂດຍກົງ.

ການຄວບຄຸມ ອຳນາດ ການບົກຄອງ ຂັ້ນເຂວງ ຂອງ ລາວນັ້ນ ພວກເຂົາ ໄດ້ມອບໃຫ້ ຄນະ ພັກເຂວງ ຂອງ ວຽດນາມ ທີ່ມີຊາຍແດນ ຕິດ ກັບລາວໂດຍແມ່ນ ຮອງເລຂາພັກ ເປັນຫົວຫນ້າ ມາຊີ້ນຳ ຄນະພັກເຂວງຂອງລາວ.

ການປະຕິບັດ ຫນ້າທີ່ ຢູ່ ເມືອງລາວ ຂອງ "ຄນະທີ່ປຶກສາ" ວຽດນາມ ມີທັງເປີດເຜີຍ ແລະ ທັງປິດລັບ ; ການມາທາງການເປີດເຜີຍນັ້ນ ມີອີກຮູບໜຶ່ງ ມາໃນນາມ ທີ່ເອີ້ນວ່າ "ຄນະຜູ້ແທນ" ຂອງພັກ ແລະ ຣັຖບານ ກໍ່ມີ.

ນອກຈາກນີ້ແລ້ວ ເພື່ອ ຄວາມສະດວກ ໃນການຄວບຄຸມລາວ ໃນດ້ານການບົກຄອງ ພວກເຂົາ ຍັງມີ ເລ່ນກົນ ຈັດຕັ້ງອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ການແຮກສ່ຽວ" (jumelage) ຣະຫວ່າງເຂວງຕ່າງໆ ຂອງລາວ ກັບເຂວງວຽດ ທີ່ຕິດຊາຍແດນລາວ ແລະ ຣະຫວ່າງ ນະຄອນວຽງຈັນ ກັບຮາໂນ່ຍ.

3/ ກ່ຽວກັບການທະຫານ

ນອກຈາກພວກເຂົາ ໄດສັງກອງທະຫານ ມີຈຳນວນ ເຖິງ 60.000 ຄົນ ມາຍຶດຄອງລາວ ໄດຍກົງແລ້ວ ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້ແຕ່ງ "ຄນະທີ່ປຶກສາທາງທະຫານ" ຊຶ່ງ ປະກອບດ້ວຍ ທຸກຂແນວງການ ມາປະຈຳການ ຢູ່ແບບຂ້າງ ກອງບັນຊາ ການສູງສຸດ ຫລື ກະຊວງປ້ອງກັນປະເທດ ຂອງລາວ ; ສ່ວນ ການຄວບຄຸມ ພາກ ທະຫານຕ່າງໆ ຂອງລາວ ນັ້ນ ພວກເຂົາ ໄດ້ມອບ ໃຫ້ຄນະ ບັນຊາການ ພາກຕ່າງໆ ຂອງວຽດນາມ ທີ່ ມີຊາຍແດນ ຕິດກັບລາວ ເປັນຜູ້ຄວບຄຸມໄດຍກົງ.

ກ່ຽວກັບທິດທາງ ສ້າງກອງທັບລາວ ນັ້ນ ພວກເຂົາ ຍັງຍຶດຖື ທິດທາງ ເດີມ ຄື ສ້າງກອງກຳລັງ ປະກອບອາວຸດ ຂອງລາວ ຢູ່ໃນຂັ້ນ ທະຫານທ້ອງຖິ່ນ ຂອງ "ສຫະພັນອິນໄດ ຈິນ" ເທົ່ານັ້ນ. ກ່ຽວກັບ ອາວຸດ ຍຸດໂທປະກອນ ນັ້ນ ພວກ ເຂົາ ໄດ້ບົງການ ໃຫ້ຮັດບາງລາວ ຂຶ້ນສຫະພາບໄຊວຽດ. ເມື່ອໄດ້ມາແລ້ວ ກໍຕ້ອງມອບໃຫ້ ພວກເຂົາ ເປັນຜູ້ຝຶກ ໃນ ການໃຊ້ ແລະ ປະກອບ ໃຫ້ ກອງທະຫານລາວ ມີແຕ່ ກອງ ທັບອາກາດ ເທົ່ານັ້ນ ທີ່ຂຶ້ນ ກັບ ໄຊວຽດ ໄດຍກົງ.

ຫາມຈຳໝາຍ

4/ ກ່ຽວກັບການຮັກສາຄວາມສົບ

ພວກເຂົາ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງໃຫ້ ຣັດຖະມົນຕຣີ ກະຊວງສັນຕິ
ບາບ ຂອງວຽດນາມ ນາຄວບຄຸມ ພາກສ່ວນ ຮັກສາ ຄວາມ
ສົບ ກະຊວງ ພາຍໃນ ຂອງລາວໄດຍກົງ ; ພວກເຂົາ ຍັງໄດ້
ຈັດຕັ້ງ ອົງການ ສັນຕິບາບ ວຽດນາມ ຕ່າງດ້າວ ຢູ່ໃນນະ
ຄອນວຽງຈັນ ແລະ ຫົວເມືອງສຳຄັນ ຕ່າງໆ ຂອງລາວ.

ການຕົກລົງ ຈັບຄົນລາວ ດ້ວຍ "ເຫດພົນການເມືອງ"
ສ່ວນໃຫຍ່ ກໍແມ່ນ ອົງການດັ່ງກ່າວ ເປັນຜູ້ຕົກລົງແລ້ວ ບົງ
ການ ສັ່ງໃຫ້ ພ່າຍລາວ ເປັນຜູ້ໄປຈັບ.

ນອກຈາກນັ້ນ ພວກເຂົາ ຍັງ ໃຊ້ດິນລາວ ເພື່ອສົ່ງ
ສາຍລັບ ຂອງພວກເຂົາ ໄປເຄື່ອນໄຫວ ທຳການຈາຣະກັນ ຢູ່
ປະເທດໄທ ແລະ ແຫ່ງອື່ນໆ ໃນຂົງເຂດ ອາຊີ ອາຄະເນ ທັງ
ນີ້ ກໍແມ່ນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ຣັດທິ ແຜ່ອຳນາດ ຂອງຍາດິນເດນ
ຂອງພວກເຂົາໃນພາກພື້ນແຫ່ງນີ້ ນັ້ນເອງ.

5/ ກ່ຽວກັບພັນກາງລາວ

ນັບແຕ່ 1975 ເປັນຕົ້ນມາ ເພື່ອສ້າງເງື່ອນໄຂ ສະ
ດວກ ໃຫ້ແກ່ການ ປະຕິບັດ ແຜນຍຸທສາດ ສ້າງຕັ້ງ "ສຫະພັນ

ອິນໂດຈິນ" ພວກເຂົາ ກໍ ໄດ້ສ້ຽມສອນ ໃຫ້ ພ່າຍລາວ ພຍາ
ຍາມ ສະສາງ ພັກກຽາ ຄົນສຳຄັນ ທີ່ພວກເຂົາ ເຫັນວ່າ ຈະ
ເປັນອຸປະສັກ ຂັດຂວາງ ໃນການດຳເນີນ ແຜນການ ດັ່ງ
ກ່າວອອກໄປຫມົດ.

ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາ ຈຶ່ງ ໃຊ້ວິທີ ແລະ ຮູບການຕ່າງໆ ໃນ
ການສະສາງ ພັກກຽາລາວ ເຊັ່ນ ການຈັບກຸມ ໂດຍກົງ ໂດຍ
ຫາເຮື້ອງໃສ່ ຕ່າງໆ ນາໆ ຫລື ໂຍກຍ້າຍ ຫນ້າທີ່ ຕຳແຫນ່ງ
ສົ່ງໄປລ້າງສມອງ ເປັນຊຸດໆ ໂດຍອ້າງວ່າ "ໄປປົວແປງແນວ
ຄິດ" ພ້ອມກັນນັ້ນ ພວກເຂົາຍັງໄດ້ຈຳກັດ ການແຕ່ງຕັ້ງ ພ
ັກກຽາ ທີ່ມີແນວຄິດ ຕ້ານວຽດນາມ ບໍ່ໃຫ້ ໄດ້ຮັບ ຕຳແຫນ່ງ
ສຳຄັນ ຂອງພັກ ແລະ ຣັຖບານ ໂດຍໄດ້ ຕົກລົງ ເອົາສາມ
ແຂວງ ທີ່ຕິດກັບວຽດນາມ ຄື ຫົວພັນ ຊຽງຂວາງ ແລະ ອັຕປີ
ເປັນບ່ອນເຕົ້າໂຮມ ແລະ ກັກຂັງ ພັກກຽາ ທີ່ພວກເຂົາ ບໍ່
ໄວ້ເນື້ອເຊື້ອໃຈນັ້ນ.

ບັນຫານຶ່ງ ທີ່ຄວນເອົາໃຈໃສ່ ກໍຄື ພວກເຂົາມີທິດທາງ
ທີ່ຈະສ້າງ ພັກກຽາ ລາວ ບໍ່ໃຫ້ ມີຄວາມ ຮູ້ ຄວາມສາມາດ
ແລະ ມີຄຸນສົມບັດ ເທົ່າທີ່ຄວນ ພ້ອມທັງ ມີກົນອຸປະສັກ ອັນ
ເລິກແລບ ໃນການ ແບ່ງແຍກ ພັກກຽາ ຊົນຊາດ ທ້ອງຖິ່ນ
ຣະຫວ່າງ ພັກກຽາ ທີ່ມາຈາກ ຊາວນາ ແລະ ບັນຍາຊົນ
ໂດຍສະເພາະ ບັນຍາຊົນ ຮຽນມາຈາກ ປະເທດ ທິນນິຍົມ.

6/ ກ່ຽວກັບດ້ານເສດຖະກິດ

ຕາມແຜນຍຸທສາດ ສ້າງຕັ້ງ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ນັ້ນ ກຸ່ມລະອຽດ ໄດ້ວາງແຜນ ພັທນາທາງເສດຖະກິດ ໄດຍເອົາ ປະເທດ ວຽດນາມ ເປັນ ຮາກຖານ ອຸດສາຫະກຳ ຫນັກ ແລະ ເບົາ ເອົາປະເທດລາວ ເປັນ ແຫລ່ງ ສນອງວັດຖຸດິບ ແລະ ເປັນເຂດຂຍາຍພິລເມືອງ ຂອງວຽດນາມ.

ສ່ວນປະເທດກຳມູຊາ ນັ້ນ ເປັນແຫລ່ງ ສນອງເຂົ້າ ປາ ອາຫານ ແລະ ຣະບາຍ ພິລເມືອງ ວຽດ ອີກ ຄືກັນ ທັງ ຫມົດນີ້ ແມ່ນ ເພື່ອ ສ້າງຕັ້ງ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ທີ່ຢູ່ ພາຍ ໃຕ້ ການຄວບຄຸມ ຂອງ ວຽດນາມ ເພື່ອໃຫ້ວຽດນາມ ຈະ ໄດ້ກາຍເປັນ "ປະເທດ ອຸດສາຫະກຳ ທີ່ ເຂັ້ມແຂງ ໃນອາຊີ ອາຄະເນ" ເພື່ອແຜ່ພາຍ ຣັດທິ ຄອງຄວາມເປັນເຈົ້າ ລົງສູ່ ອາຊີອາຄະເນ ໃນອະນາຄົດ.

ດັ່ງນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງ ພຍາຍາມ ບໍ່ໃຫ້ ຣັດບາງ ໄກ ສອນ ຂຍາຍເສດຖະກິດ ຂອງລາວ ໄປທາງທິດອື່ນ ທັງຈຳກັດ ບໍ່ໃຫ້ ມີການຮ່ວມມື ກັບປະເທດ ທີ່ 3 ໄດຍສະເພາະ ແມ່ນປະເທດ ຫຶນນີຍົມ ທັງຫລາຍ. ແຕ່ພວກເຂົາເອງ ຊື້ພັດ ພຍາຍາມ ຍາດແຍ່ງ ເອົາການຮ່ວມມື ແລະ ຊ່ວຍເຫລືອ ຈາກ ບັນດາ ປະເທດ ຢູໄຣບ ຕະເວັນຕົກ ຢ່າງເອົາຈິງເອົາຈັງ

ພ້ອມທັງປະດິດ ທິສດີ ຂຶ້ນວ່າ "ຈະອາສັຍປະເທດທຶນນິຍົມ ມາສ້າງປະເທດສັງຄົມນິຍົມ ບໍ່ໄດ້ຢ່າງເດັດຂາດ".

ເລີ່ມ ແຕ່ ປີ 1976 ກກຸ່ມ ເລຢວນ ກໍໄດ້ເລັ່ງລັດ ໃນ ການ ສ້ອມແປງທາງ ເລກທີ 7 ແຕ່ ທົ່ງໃຫຫິນ ເຂວງຊຽງ ຂວາງ ເຖິງ ເມືອງ ວິງ ເຂວງ ເງອານ ຂອງວຽດນາມ ເພື່ອ ຄວາມສະດວກ ໃນການ ຂົນເອົາ ແຮ່ເຫລັກ ຈາກ ຄັງໄຂ ໄປ ປ້ອນ ໄຮງງານ ຫລອມເຫລັກກ້າ ເມືອງ ວິງ.

ມາເຖິງປັດຈຸບັນນີ້ ພວກເຂົາ ພວກ ຕັ້ງຫນ້າ ສ້ອມ ແປງຫົນທາງ ເລກທີ 9 ຢູ່ເຂວງສວັນນະເຂດ ດ້ານນຶ່ງ ກໍ ແມ່ນ ເພື່ອຮັບໃຊ້ ແຜນຍຸທສາດ ທາງດ້ານ ທະຫານ ອີກ ດ້ານນຶ່ງ ກໍແມ່ນ ເພື່ອຂົນສົ່ງ ເອົາວັດຖຸດິບ ຈາກເຂດກາງ ຂອງລາວ ເຊັ່ນ ຫີນກາວ ໄມ້ ກາເຟ ໄປສູ່ວຽດນາມ.

ສ່ວນກິຈການສ້າງສາ ຕ່າງໆ ທີ່ປາກົດ ມີຂຶ້ນ ຢູ່ ເຂວງ ວຽງຈັນ ເຊັ່ນໄຟຟ້າ ນ້ຳຕົກ ຣະຍະ 2 ຢູ່ເຄື່ອນ ນ້ຳ ງື່ມ ໄຮງງານ ພລິດອາຫານສັດ ຢູ່ທ່າງ່ອນ ຫລື ໄຮງງານ ສຳ ລັບ ເຮັດວັກແຊງ ສຳລັບສັດ ທີ່ຫນອງແຕ່ງນັ້ນ ກໍລ້ວນ ແຕ່ ແມ່ນກິຈການ ທີ່ຕົກຄ້າງ ມາແຕ່ ຣັບຸບານອຸດກ່ອນ ສ່ວນອູ່ ສ້ອມແປງຣົດ ສາງນ້ຳມັນຂບາດ ນ້ອຍ ທີ່ສຫະພາບໄຊວຽດ ສ້າງຂຶ້ນນັ້ນ ກໍພຽງເປັນຫນ້າ ຂນົມ "ສັງຂຍາ" ເພື່ອປິດບັງ

ໃຫ້ແກ່ ໂຄງການ ເສດຖະກິດ ທົ່ວ "ສຫະພັນອິນໂດຈິນ" ຂອງວຽດນາມເທົ່ານັ້ນ.

7/ ກ່ຽວກັບບັນຫາຊາຍແດນ ລາວ/ວຽດ

ຕັ້ງແຕ່ ປີ 1954 ເປັນຕົ້ນມາ ຄື ພາຍຫລັງ ສັນຍາ ເຊີແນວ 1954 ເປັນຕົ້ນມາ ກຸ່ມລາວ ກໍໄດ້ດຳເນີນ ແຜນການ ຍຶດເອົາດິນລາວ ຕາມຊາຍແດນ ທີ່ຕິດກັບວຽດນາມຕາເວັນຕົກ ພວກເຂົາ ພາຍາມ ບິດບັງຄັບ ຕົວເລກ ກ່ຽວກັບ ເນື້ອທີ່ຂອງປະເທດລາວ ຊຶ່ງຕາມ ສະຖິຕິ ສຫະປະຊາຊາດ ແລ້ວ ມີ 236.800 ກິໂລແມັດກາງເສັ້ນ ຕໍ່ມາ ພວກເຂົາ ໄດ້ ຂຽນປຶ້ມ "ປັດທະນາຕໍ່ສູ້ ຂອງ ປະຊາຊົນລາວ" ໂດຍໄດ້ເວົ້າ ວ່າ ເນື້ອທີ່ ຂອງປະເທດລາວ ມີພຽງ 231 400 ກິໂລແມັດກາງເສັ້ນ ຫມາຍຄວາມວ່າ ເຂົາ ໄດ້ຕັດດິນລາວ ອອກ 5.400 ກິໂລແມັດກາງເສັ້ນ ກັບຮັບບາງໂກສອນທາງລັບ ໂດຍ ບໍ່ໄດ້ມີການ ປະກາດ ແຜນທີ່ ກ່ຽວກັບ ເສັ້ນແບ່ງ ຊາຍແດນ ຕົວຈິງ ຢູ່ໃນສັນຍາ ກໍຕາມ ແຕ່ບັນຫາຊາຍແດນ ລາວ/ວຽດ ກໍຈະເປັນ ໂຮກມະເຮັງ ທີ່ບົວບໍ່ດີ ພັງໄວ້ ໃນຮ່າງຄຶງ ຂອງ ພວກເຂົາຕອດໄປ ຈົນວ່າ ບັນຫານີ້ ຈະໄດ້ຮັບການ ແກ້ໄຂ ຢ່າງຍຸຕິທັມ.

ເຫດການທັງຫມົດທີ່ເລົ່ານານັ້ນ ລ້ວນແລ້ວ ແຕ່ແມ່ນ ເບື້ອງຫລັງ ຂອງອັນທີ່ເອີ້ນວ່າ "ການພົວພັນແບບພິເສດ ຣະຫວາງລາວ/ວຽດນາມ" ຊຶ່ງແມ່ນປັດການ ເປັນມາ ຂອງຍຸທສາດ ສ້າງ "ສຫະພັນອິນໄດຈິນ" ຂອງກຸ່ມ ເລຢວນ ຂອງ ວຽດນາມ.

ພາຍຫລັງ ທີ່ກຸ່ມ ເລຢວນ ຍຶດຄອງລາວ ຍົກທັບ ເຂົ້າ ຮຸກຮານ ກັນພູຊາ ຢ່າງບັງອາດ ແຕ່ທ້າຍປີ 1978 ເປັນຕົ້ນ ມາ ເຖິງວ່າ ພວກເຂົາ ຈະບໍ່ທັນປະກາດເປັນທາງການ ອັນທີ່ ເຂົາເອີ້ນວ່າ "ສຫະພັນອິນໄດຈິນ" ກໍຕາມ ແຕ່ ຫມໍ ວາງຕຸງ ຫົວຫນ້າ ໄຄສະນາ ອົບຮົມ ຂອງ ສູນກາງພັກຄອມມູນິດ ວຽດນາມ ກໍໄດ້ ເຜີຍ ເຈຕນາ ອັນແທ້ຈິງ ຂອງກຸ່ມ ເລຢວນ ຕໍ່ ຜູ້ສື່ຂ່າວ ຫນັງສືພິມ ຕ່າງປະເທດ ໃນວັນທີ່ 19 ເມສາ 1980 ນັ້ນວ່າ : "ຄວາມຈິງ ຍ່ອມບໍ່ຫນີ ຄວາມຈິງ ; 3 ຊາດ ອິນໄດຈິນ : ວຽດນາມ ລາວ ແລະ ກັນພູຊາ ໄດ້ຮ່ວມສັນພັນ ກັນແລ້ວ.. ຢາກເອີ້ນຊື່ ເຂົາເຈົ້າວ່າ ແນວໃດ ກໍເອີ້ນໄດ້ຕາມ ໃຈ" ດ້ວຍຄວາມເວົ້າດັ່ງກ່າວ ຫມໍ ວ່າງຕຸງ ກໍໄດ້ເຜີຍແບ ໃບ ຫນັງ ແຫ່ງຣັດທິ ຄອງຄວາມເປັນເຈົ້າ ຂອງກຸ່ມ ເລຢວນ ຂອງ ວຽດນາມ ໃຫ້ຊາວໂລກ ເຫັນ ຢ່າງຈະແຈ້ງແລ້ວ ໄດຍປາສຈາກ ຂໍ້ສົງສັຍໃດໆທັງສິ້ນ.

(ຈົບ)

ເລັ່ງການ

ປັດຈຸບັນນີ້ ດຣ. ຄຳແສງແກ້ວ ແສງສະຖິດ ພໍ່າພັກ ຢູ່ ທີ່ ປະເທດ ສາທາຣະນະຣັດ ປະຊາທິປະຕັຍ ປະຊາຊົນຈີນ ແລະ ດຳເນີນ ການຕໍ່ສູ້ ຕ້ານກັບຣະບອບ ວຽງຈັນ ຕໍ່ໄປ.

ແຕ່ໃນຣະຍະຫລັງໆນີ້ ຍ້ອນວິວັທນນາການ ດ້ານ ການເມືອງ ເສດຖະກິດ ແລະ ສັງຄົມ ຂອງ ໂລກ ດຣ. ຄຳແສງ ແກ້ວ ກໍບໍ່ຄ່ອຍຈະມີ ໂອກາດ ອອກ ເດີນທາງ ມາ ເອີຣົບ ເພື່ອ ເຜີຍແບ ຄວາມ ຈິງ ກ່ຽວກັບ ການຍຶດຄອງລາວ ຈາກ ອຳນາດ ຂຍາຍດິນແດນ ເທົ່າໃດ. ແຕ່ ຢ່າງໃດ ກໍຕາມ ທ່ານ ດຣ. ຄຳແສງແກ້ວ ໃນເມື່ອ ໄດ້ຂຽນ ປຶ້ມນີ້ໄວ້ແລ້ວ ແລະ ພິມ ເຜີຍແຜ່ ຢ່າງກວ້າງຂວາງ ທົ່ວໂລກແລ້ວ ກໍ ເທົ່າ ກັບວ່າ ເພິ່ນ ໄດ້ ປະກອບສ່ວນ ຢ່າງມະຫາສານ ໃນການ ບຸກ ປັ້ນ ແນວຄິດ ປ້ອງກັນຊາດ ເຂດນ້ຳແດນດິນ ຂອງລາວ ຕໍ່ ການຮຸກຮານ ຂອງ ປະເທດ ເພື່ອນບ້ານ ນັ້ນຢູ່ແລ້ວ.

ກະທວນໄພ ແຫ່ງ ແນວຄິດ ທີ່ ປຶ້ມຫົວນີ້ ນຳມາ ໃຫ້ ທ່ານ ຜູ້ອ່ານ ແລະ ອະນຸຊົນ ຮຸ່ນໃຫມ່ ຈະ ບໍ່ມີວັນດັບສູນໄປ ແລະ ພາຣະກິດ ສ້າງສັນ ແລະ ປ້ອງກັນປະເທດຊາດ ບ້ານ ເມືອງລາວ ຈະ ມີຜູ້ສືບຕໍ່ ຕລອດກາລະນານ.

ຈັດພິມ ໂດຍ ສຳນັກ ນສພ ສຽງລາວ ເອີຣົບ
ແລະ

Lao Media Publishing Usa

ທ່ານຕ້ອງການ ສັ່ງຊື້ ປຶ້ມ ນີ້ ຫລື ຕ້ອງການ ສັ່ງໄປ
ຈຳຫນ່າຍ ທີ່ ຫ້າວຮ້ານ ບໍຣິສັດ ຫລື ອົງການຈັດຕັ້ງ
ຂອງທ່ານ ກະຊວງ ຕິດຕໍ່ໄດ້ທຸກເວລາ ທີ່

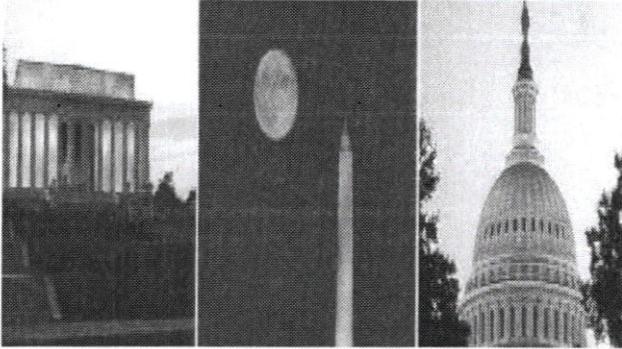
Paris

06 67 04 97 83

Washington DC

PHONE : 202-478-1741

Lao Media Publishing
PO BOX 1653
Annandale, VA 22003-1653
USA

Printed by Lao Media Publishing USA